27/05/2021

Αφιέρωμα σ’ έναν ολοζώντανο Άγιο

/ Ορθόδοξες Προβολές

Επιμέλεια: Ευγενία Δίτσα

Σήμερα η εκκλησία μας εορτάζει τον Όσιο Ιωάννη τον Ρώσο, τον νέο ομολογητή, του οποίου η μνήμη τιμάται ιδιαίτερα στο Προκόπι Ευβοίας, όπου υπάρχει το Ιερό Προσκύνημα με το σεπτό λείψανό του.

Μάλιστα, χθες, Τετάρτη 26 Μαΐου, τελέστηκε εκεί ο Μέγας Πανηγυρικός Εσπερινός, χοροστατούντος του οικείου ποιμενάρχου, Μητροπολίτη Χαλκίδος, Ιστιαίας και Βορείων Σποράδων κ. Χρυσοστόμου Ακολούθως, πραγματοποιήθηκε και αγρυπνία στην οποία χοροστάτησε ο αρχιγραμματέας της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος, επίσκοπος Ωρεών κ. Φιλόθεος.

Η Πανήγυρις έχει πάντα επίκεντρο τον Ιερό Ναό του Οσίου, στο Νέο Προκόπιο Ευβοίας, καθώς εντός του θησαυρίζεται, όπως προαναφέραμε, το αδιαλώβητο και μυροβόλο λείψανο του αγίου, το οποίο, με απερίγραπτες θυσίες και κινδύνους, έφεραν στην Εύβοια οι Προκοπιείς πρόσφυγες μετά την μικρασιατική περιπέτεια.

Σήμερα, Πέμπτη 27 Μαΐου, αυτή την ώρα ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χαλκίδος τελεί τον Όρθρο και την πανηγυρική Θεία Λειτουργία. Μετά, θα ακολουθήσει μικρή λιτανεία του ιερού σκηνώματος πέριξ του Ιερού Ναού.

Σημειώνεται ότι πολλοί είναι εκείνοι που ξεκίνησαν από χθες να εκπληρώσουν το τάμα τους πηγαίνοντας με τα πόδια ως το προσκύνημα κ τον θαυματουργό Άγιο.

ΙΕΡΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ
ΟΣΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ
ΤΟΥ ΡΩΣΣΟΥ
12 k.m

Ο βίος του Οσίου

Ο Όσιος Ιωάννης γεννήθηκε σε ένα χωριό της Μικράς Ρωσίας, γύρω στο 1690, από γονείς ενάρετους και πιστούς και από την παιδική ηλικία έμαθε τα ιερά γράμματα. Όταν έφθασε σε νόμιμη ηλικία στρατεύθηκε, ενώ βασίλευε στη Ρωσία ο Μέγας Πέτρος. Έλαβε μέρος στον μεγάλο Ρωσοτουρκικό πόλεμο (1710-1711), ο οποίος ήταν ατυχής για την πατρίδα του, και έτσι μαζί με χιλιάδες άλλους Ρώσους αιχμαλωτίστηκε από τους Τατάρους.

Αυτοί **τον πούλησαν στη συνέχεια σ’ έναν ‘Οθωμανό Αξιωματικό Ίππαρχο, καταγόμενο από το Προκόπιο της Μικράς Ασίας, κωμόπολη της Καππαδοκίας, η οποία άνηκε στην ευρύτερη περιοχή της Καισαρείας**.

Πολλοί από τους αιχμαλώτους συμπατριώτες του αρνήθηκαν την αγία πίστη του Χριστού και ασπάσθηκαν το Ισλάμ, είτε γιατί δελεάσθηκαν από υποσχέσεις και προσφορές υλικών αγαθών είτε γιατί κάμφθηκαν από τούς φόβους των απειλών και τούς πόνους των βασάνων και των μαρτυρίων στα οποία τους υπέβαλαν.

Ο Ιωάννης, όμως, παρέμεινε αφοσιωμένος και ατρόμητος αθλητής του Ιησού Χριστού και της πίστεώς του.

Ως «ελεύθερος πολιορκημένος» περιγράφεται στο παρακάτω τροπάριο:
«Ως απήχθης αιχμάλωτος και το σώμα δεδούλωσαι, την ψυχήν αδούλωτον διετήρησας, ερηρεισμένος τοις δόγμασι, της πίστεως όσιε, και ηγώνισαι στερρώς, τα ονείδη και σκώμματα, γνώμη κρείττονι, των απίστων ως θείας αναβάσεις, υπομένων Ιωάννη· όθεν αξίως δεδόξασαι».

Ομολογία ενώπιον του Ιππάρχου αφέντη του

Μιμούμενος το θάρρος των αγίων μαρτύρων της πίστεώς μας, απαντούσε στις εκβιαστικές προσκλήσεις του Ιππάρχου αφέντη του:

“ουδέν με χωρίσει της αγάπης του Χριστού μου, ούτε αι απατηλαί υποσχέσεις των επιγείων και πρόσκαιρων αγαθών, ούτε οι αικισμοί, οι ραβδισμοί και αι σκληρότεραι τούτων βάσανοι έχων προ οφθαλμών τον σωτήρα μου, όστις ως βασιλικήν κοιτίδα έσχε την φάτνην της Βηθλεέμ, ευχαρίστως αναπαύομαι εις την σκοτεινήν γωνίαν του σταύλου σου, ένθα με κατεδίκασας να διαμείνω, και αύτη μοι φαίνεται παράδεισος εν όσω πρεσβεύω το σωτήριον θρήσκευμα του Ίησού μου έχων δ’ υπ’ όψιν τον κάλαμον, δι’ ου την κεφαλήν του σωτήρος μου έτυψαν, ευχαρίστως δέχομαι τους υπέρ αυτού ραβδισμούς” ενθυμούμενος δε τον ακάνθινον στέφανον, ον επί την κεφαλήν αυτού επέθηκαν, έτοιμος είμι μετά χαράς να υπομείνω την αρύταιναν, ην πεπυρακτωμένην συνηθίζετε να φορήτε στους ανθισταμένους εις τας θελήσεις υμών, τέλος τα μεγαλύτερα δεινά πρόθυμος είμι να υποστώ χάριν του Χριστού μου, όστις, διά του επί του Σταυρού μαρτυρικού θανάτου αυτού, εδίδαξεν ημάς την καρτερίαν, το θάρρος και την υπομονήν και αυτού του σκληροτέρου θανάτου, ως αρχής νέας υπάρξεως και αιωνίου μακαριότητος” εγώ είμι Ρώσσος, πιστός τοσούτον εις τον επίγειον βασιλέα μου όσον και εις τον ουράνιον, ουδέποτε θα αρνηθώ την αληθή θρησκείαν των γονέων μου” και εν όσω με αφήνεις ελεύθερον να εκτελώ όσα απαιτεί παρ’ εμού η θρησκεία μου, πρόθυμος είμι εις τας προσταγάς σου να πράξω οιανδήποτε εργασίαν και αν δύνωμαι υπέρ σου οπόταν όμως πειραθής να μ’ αποσπάσης εκ των φιλόστοργων κόλπων της φιλανθρώπου θρησκείας του Ιησού μου, είτε δι’ απειλών, είτε δια των απατηλών υποσχέσεων του πλούτου, της δόξης και παντός επιγείου αγαθού, α τινά εισίν άστατα και αβέβαια, γίνωσκε καλώς ότι ουδέν τούτων δύναται ποτέ να με δελεάση και την πίστιν μου να κλονίση. Χριστιανός εγεννήθην και χριστιανός θέλω αποθάνη...”

Αυτή του η πιστότητα και η μετά παρρησίας ομολογία του Χριστού, ενώπιον των ανθρώπων, του χάρισε τον πολύ τιμητικό και ευαγγελικό τίτλο του νέου ομολογητού.

Στη δήλωση του αγίου Ιωάννου «Χριστιανός εγεννήθην και Χριστιανός θέλω αποθάνη...» έχουν εφαρμογή και οι λόγοι του Μεγάλου Βασιλείου, στο εγκώμιο του προς τους Αγίους Τεσσαράκοντα Μάρτυρες: «Ω μακάριαι γλώσσαι, όσαι την ιεράν εκείνην αφήκαν φωνήν (χριστιανός είμι) ην ο αήρ μεν δεξάμενος ηγιάσθη, άγγελοι δε ακούσαντες επεκρότησαν, ο διάβολος μετά των δαιμόνων ετραυματίσθη, ο Κύριος δε εν ουρανοίς απεγράφετο».

Μαρτυρικός και οσιακός βίος

Η ακλόνητη πίστη του και η στέρεη προς το Θεό αγάπη του εκφράστηκε ακόμη με τη μεγάλη του ταπείνωση και την εργατικότητά του και κυρίως με την υπομονή του στην κακομεταχείριση του αφέντη του και στις ύβρεις και τα πειράγματα των Οθωμανών, οι οποίοι τον φώναζαν «κιαφίρη», δηλαδή άπιστο.

Με επιμέλεια και πολλή στοργή φρόντιζε τα ζώα, μέσα στο σκοτεινό σταύλο, κι εκεί ξάπλωνε το κουρασμένο του σώμα για να αναπαυθεί, προσευχόμενος και δοξάζων, ως άλλος Ιώβ, το Θεό.

Ένα προσόμοιο του Μεγάλου Εσπερινού λέγει σχετικά: **«Του Ιώβ την ανένδοτον, καρτερίαν μιμούμενος, ακλινής και άσειστος θείω πνεύματι, ταις επελθούσαις κακώσεσι, και θλίψεσιν έμεινας, και εν κόπρω την ζωήν, διανύων πεπλήρωσαι, οσμής κρείττονος και πολ-λης ευωδίας ουρανόθεν, Ιωάννη θεοφόρε, της χορηγίας της χάριτος».**

Σιγά-σιγά κέρδισε, μ' αυτόν του τον τρόπο, τη συμπάθεια του Οθωμανού αφέντη και της συζύγου του, οι οποίοι του παρεχώρησαν, μάλιστα, ένα μικρό διαμέρισμα κοντά στον αχυρώνα, για να μένει εκεί. Εκείνος, όμως, δε δέχθηκε και εξακολούθησε να κοιμάται στον αγαπημένο του σταύλο, καταπονώντας το σώμα του με κακοπέραση και άσκηση, η οποία του εξασφάλιζε την ευωδία του αγίου Πνεύματος. Έχοντας, όπως λέγει ένα τροπάριο του, «κοιτώνα το ιπποστάσιο, τροφήν τας ύβρεις και τα λακτίσματα» και υπομένοντας το ψύχος και τη γυμνότητα για χάρη του Χριστού «καθαρός τω σώματι και ψυχή όλος γέγονε».

Χαρά του και λαχτάρα του η προσευχή. Η αδιάλειπτη επικοινωνία με τον Κύριό του, τον Ιησού Χριστό, στα χέρια του οποίου άφηνε όχι μόνο τους πόνους και τα βάσανά του, αλλά τη ζωή του ολόκληρη. Εφήρμοζε το «προσευχής καιρός έστω άπας ο βίος». Η εμπιστοσύνη του ελπιδοφόρα. Η καρδιά του «καιομένη». Ο σταύλος ήταν ο τόπος που συναντούσε καθημερινά Τον λατρευτό του, ενώ τις νύκτες τον αναζητούσε στο νάρθηκα της Εκκλησίας του Αγίου Γεωργίου, η οποία ήταν δίπλα στην οικία του αφέντη του λαξευμένη σ' ένα βράχο. Εκεί έκαμε όρθιος τις αγρυπνίες του και αποδιώχνοντας το νυσταγμό των βλεφάρων του εκοίμιζε τα άτακτα πάθη του σώματος. Η διάνοιά του διά της αγρυπνίας «ως διά πτερύγων επέτετο και υψώνετο προς τερπνότητα του Θεού». Η τέλεια ένωση, όμως, με το ζωοδότη Χριστό γινόταν κάθε Σάββατο, όταν ο υπόδουλος Ιωάννης «μετείχε ξενίας δεσποτικής και αθανάτου τραπέζης», γενόμενος κοινωνός του αχράντου Σώματος και του τιμίου Αίματος του Σωτήρος Ιησού Χριστού. Ανταποκρινόταν ως δούλος ευγνώμων στην πρόσκληση και προτροπή του Κυρίου του δείπνου «Λάβετε φάγετε τουτό μου έστι το σώμα...» και «Πίετε εξ αυτού πάντες τουτό έστι το αίμα μου...»,γιατί έπίστευε πλήρως τη διαβεβαίωση του Ζωοδότου «ο τρώγων μου την σάρκα και πίνων μου το αίμα εν εμοί μένει καγώ εν αυτώ». Στο πρόσωπο του είχε εφαρμογή το ψαλμικό: «Ήτοίμασας ενώπιόν μου τράπεζαν, εξεναντίας των θλιβόντων με. Ελίπανας εν ελαίω την κεφαλήν μου, και το ποτήριον σου μεθύσκον με ωσεί κράτιστον». Η συμμετοχή στο ποτήριον της ζωής του χάριζε εκείνη την κατάσταση της οικειότητος μετά του Θεού που ονομάζεται «παρρησία». Πραγματικά συμβαίνει με το Χριστό αυτό που διδάσκουν οι κατ' έξοχήν ευχαριστιακοί Πατέρες: [«...ους

εγέννησεν οικείω τρέφει διηνεκώς αίματι». Μας τρέφει ο Χριστός για να ζούμε στη χαρά και την ευφροσύνη της δικής του αναστάσεως. Για να συνειδητοποιούμε πως η μυστηριακή ζωή δίνει νόημα στη ζωή μας και η εκκλησία είναι η πατρίδα μας (ιερός Χρυσόστομος). Για να πορευόμαστε μα το όραμα της δικής Του Βασιλείας καταρτιζόμενοι «προς τον τον εξ αναστάσεως βίον» (Μ. Βασίλειος) βιώνοντάς τον από τώρα στο τραπέζι της ευχαριστίας, στο πασχάλιο δείπνο της ζωής.]. Ο βίος αυτός συμβαδίζει με τη συσταύρωση, τη μίμησή της μέχρι θανάτου υπακοής του Χριστού.

Λέγει πάλι ο Μ. Βασίλειος: «Ποίω λόγω δει εσθίειν το σώμα και πίνειν το αίμα του Κυρίου; εις ανάμνησίν της του Κυρίου μέχρι θανάτου υπακοής, ίνα οι ζώντες μηκέτι εαυτοίς ζώσιν, αλλά τω υπέρ αυτών αποθανόντι και εγερθέντι». Ο άγιος Ιωάννης είχε στη ζωή του αυτή τη σταυρώσιμη διάθεση και το αναστάσιμο ήθος, γιατί συναντούσε το Θεό και «τον κόσμον εν τω Θεώ». Συναντούσε τον κόσμον σ’ όλη τη θλιβερή του κατάσταση και τον υπηρετούσε, όπως ο σαρκωμένος Υιός του Θεού υπηρέτησε τον άνθρωπο. Τα πάντα τα έβλεπε και τα αντιμετώπιζε μ’ αυτήν την εκκλησιαστική, την όντως ελεύθερη, προοπτική. Αναδείχθηκε έτσι ένα καλλιτέχνημα του αγίου Πνεύματος, μια «θεοφάνεια», όπως καθίστανται όλοι οι επιτυχώς προσευχόμενοι άνθρωποι.

Η θαυμαστοποιός προσευχή του

Η παρουσία του Ιωάννη ήταν αληθινή ευλογία για τον τόπο του και αιτία πολλών αγαθών για τον αφέντη του. Η προσευχή του δυνατή, έκαμε θαύματα. «Πάντα όσα εάν αιτήσητε εν τη προσευχή πιστεύοντες, λήψεσθε» είχε υποσχεθεί στους μαθητές του ο Χριστός. Κι’ ο Ιωάννης «διετήρει πάντα τα ρήματα ταύτα εν τη καρδία» του.

Το αποδεικνύει περίτρανα το παρακάτω γεγονός: Κάποτε ο αφέντης του αποφάσισε να μεταβεί για προσκύνημα στη Μέκκα. Η σύζυγός του, μετά την παρέλευση αρκετών ημερών, παρέθεσε τράπεζα σε συγγενείς και αξιωματούχους φίλους του, για να ευφρανθούν και να ευχηθούν να επιστρέψει ο άνδρας της υγιής στον τόπο του από την αποδημία. Ο Ιωάννης, ως συνήθως, υπηρετούσε στο τραπέζι.

Μεταξύ των εδεσμάτων που παρατέθηκαν σ' αυτό ήταν και το πιλάφι, το πολύ αρεστό στον αγά. Τότε η οικοδέσποινα θυμήθηκε το σύζυγό της και είπε στον Ιωάννη: «Πόση ευχαρίστηση θα ελάμβανε Γιουβάν ο αφέντης σου, αν ήταν εδώ και έτρωγε μαζί μας από τούτο το φαγητό !» Ο Ιωάννης, με προθυμία και απλότητα, ζήτησε αμέσως ένα πιάτο γεμάτο πιλάφι και είπε ότι θα το έστελνε στον αφέντη του στη Μέκκα.

Στο άκουσμα των λόγων αυτών, οι παρευρισκόμενοι γέλασαν, νομίζοντας ότι ο Ιωάννης ήθελε να φάει το φαγητό η να το δώσει σε κάποια πτωχή οικογένεια. Εκείνος όμως το πήρε, πήγε στο σταύλο κι εκεί γονυπετής έκαμε προσευχή κι ανέθεσε στο Θεό την ικανοποίηση του αιτήματος του. Και όντως το πιάτο χάθηκε από τα μάτια του, ο δε Ιωάννης επέστρεψε στην τράπεζα και είπε στην οικοδέσποινα ότι έστειλε το φαγητό στη Μέκκα. Δέχθηκε, όμως, και πάλι τα σκωπτικά σχόλια και τα γέλια των συνδαιτημόνων. Η έκπληξή τους βέβαια ήταν μεγάλη, όταν, μετά άπό λίγες ημέρες, επέστρεψε ο Αγάς από το ταξίδι του και έφερε στις αποσκευές του το πιατο με το χαρακτηριστικό οικόσημό του.

Διηγήθηκε μάλιστα πως βρήκε το φαγητό, και μάλιστα ζεστό, στο δωμάτιο του στη Μέκκα, χωρίς να γνωρίζει τον τρόπο της μεταφοράς. Ακούγοντας τη διήγηση οι οικείοι του έμειναν άφωνοι, ενώ η σύζυγος του εξιστόρησε τα διαδραματισθέντα.

Αυτό το θαύμα διαφημίσθηκε σ' όλο το χωριό και τα πέριξ και όλοι πλέον θεωρούσαν τον Ιωάννη ως άνθρωπο δίκαιο και αγαπητό στο Θεό και τον εσέβοντο.

Κοίμηση, ταφή και ανακομιδή του Ιερού Λειψάνου του

Ύστερα από λίγα έτη ο άγιος Ιωάννης αρρώστησε και προαισθανόμενος το τέλος του βίου του, επεθύμησε να κοινωνήσει για τελευταία φορά τον ουράνιο άρτο για να τον έχει συνοδοιπόρο του και την ώρα της εξόδου του από τη ζωή αυτή και για το σκοπό αυτό ειδοποίησε τον ιερέα. Ο παπα-Θεόδωρος Παπαδόπουλος φοβήθηκε, λόγω του φανατισμού των Τούρκων, να μεταφέρει τα άγια στο σταύλο. Κατά θεία φώτιση όμως, πήρε ένα μήλο, το έσκαψε, έβαλε μέσα σ' αυτό τη θεία Κοινωνία και αφού πήγε στο σταύλο κοινώνησε το μακάριο Ιωάννη. Μετά από λίγο ο πιστός δούλος του Θεού παρέδωσε την αγία του ψυχή στα χέρια του πλάστου του, τον οποίο τόσο πολύ αγάπησε και για χάρη του θανατωνόταν κάθε μέρα, λογιζόμενος «ως πρόβατο σφαγής».

Οι ιερείς και οι πρόκριτοι χριστιανοί του Προκοπίου ειδοποιήθηκαν από τον Αγά και κήδευσαν το σώμα του αγίου, ενώ ο ίδιος ο Οθωμανός τοποθέτησε στο φέρετρο του πολύτιμο τάπητα, φανερώνοντας μ' αυτό τον τρόπο την υπόληψη που του είχε.

Η ομολογία του υπήρξε ισόβια και μόνιμη. Ο βίος του άξιος της ομολογίας, τέτοιος που προκάλεσε την τιμή του Θεού και των ανθρώπων και μάλιστα του αλλοπίστου αφέντη του. Θυμίζει τη ρήση του ιερού

Χρυσοστόμου: «Μετά παρρησίας την πίστιν ομολογώμεν… μη διά ρημάτων δε μόνον, αλλά και των διά πραγμάτων αυτών τούτο ποιώμεν και βίον άξιον της ομολογίας διά πάντων επιδεικνύμενοι, διά πάντων τον Δεσπότην ημών δοξάζοντες απολαύσωμεν και της ενταύθα και της εκεί τιμής…».

Για τον Ιωάννη, ο οποίος διήλθε «διά πυρός και ύδατος» είχε εφαρμογή ο λόγος του Κυρίου «ο μάρτυς μου ο πιστός». Υπήρξε μάρτυρας Εκείνου, που ήλθε στον κόσμο, για να «μαρτυρήση τη αληθεία». Και γι' αυτό βρήκε «αναψυχή». Έλαβε «τον στέφανον της ζωής», δηλαδή αυτόν τον Κύριο, κατά τον άγιο Γρηγόριο Νύσσης, ο οποίος, ερμηνεύοντας το μακαρισμό των δεδιωγμένων, λέγει: «Ιδού το πέρας των κατά Θεόν αγώνων, το των πόνων γέρας, το των ιδρώτων έπαθλον, το της εν ουρανοίς βασιλείας αξιωθήναι…διωχθώμεν ίνα δράμωμεν…προς το βραβείον ημών της άνω κλήσεως ο δρόμος έστω. Τι το βραβείον; τις ο στέφανος; ου μοι δοκεί άλλο τι είναι παρ' αυτόν τον Κύριον…Αυτός γαρ εστί και αγωνοθέτης των άθλουμένων και στέφανος των νικώντων».

Μετά την παρέλευση τριετίας από την εκδημία του προς τον Κύριο και την ταφή του στο χριστιανικό κοιμητήριο, αποκαλύφθηκε με τρόπο ουράνιο το άφθαρτο και ευωδιάζον σώμα του. Από το 1733 αυτό το ιερό λείψανο εισήλθε στη λειτουργική ζωή της 'Εκκλησίας, προάγγελος της 'Αναστάσεως, εγγύηση της «επηγγελμένης ημίν Βασιλείας».

Το ιερό λείψανο του Οσίου Ιωάννου

Μέγα

σοι και εξαίσιον, θαύμα οράται Πάτερ· πως μετά κηδείαν όντως χρονίαν, διατηρείται αδιάφθορον, μάκαρ, σου το σώμα, εν τάφω κείμενον! Αλλ’ούτω δοξάζει, τους αυτόν αντιδοξάζοντας Κύριος.

Το 1733 η Ορθόδοξη Εκκλησία του Χριστού στην Καισάρεια της Καππαδοκίας της Μικράς Ασίας και απ’ αυτήν η παγκόσμια χριστιανική κοινότητα δέχθηκε ένα ανεκτίμητο θείο δώρο. Το Λείψανο του Οσίου Ιωάννου του Ρώσου. Ένα δώρο, που το κήρυξε σε όλους ο ουρανός, μετά την παρέλευση τριετίας από την κοίμηση του οσίου, φωτίζοντας κάθε βράδυ τον τάφο του, «ώσπερ στόμα τον αστέρα προβαλλόμενος». **Αυτό το γεγονός βρίσκεται καταχωρημένο και στις προφορικές παραδόσεις προσφύγων του Προκοπίου, στο Κέντρο Μικρασιατικών Σπουδών, αναφέρεται όμως και στην ακολουθία του Αγίου: «Φρικτόν ιδόντες θέαμα εξέστησαν οι άφρονες· φως γαρ ην λάμπον άγιον, τω του Οσίου μνήματι, διό πιστοίς εμήνυον, θαύμα το υπερθαύμαστον, οι δε και ανασκάψαντες, εύρον ασύλητον όλβον, το του Ιωάννου σκήνος». Το ακέραιο και πλήρες ευωδίας ιερό λείψανο, με ευλάβεια πολλή, μεταφέρθηκε, μετά την εκταφή του, αρχικά στη λατομημένη σε βράχο Εκκλησία του Αγίου Γεωργίου, αργότερα στο νεόδμητο Ιερό Ναό του Μεγάλου Βασιλείου και τέλος στον προς τιμήν του ανεγερθέντα, μοναδικό στο κάλλος του σ’ όλη την Ανατολή, ομώνυμο του αγίου Ι. Ναό. Τοποθετήθηκε σε λάρνακα στο δεξιό μέρος της Εκκλησίας**. Εκεί κατέφθαναν αναρίθμητοι προσκυνητές και πάσχοντες από διάφορα νοσήματα εύρισκαν τη θεραπεία τους.

Η Μαρτυρική Έξοδος του Ελληνισμού της Καππαδοκίας

Ο Άγιος Ιωάννης είναι γνωστός σ’ όλη την Καππαδοκία, στο Ικόνιο, την Άγκυρα, όχι μόνον μεταξύ των χριστιανών, αλλά και μεταξύ των Οθωμανών, με το «κουλέ Γιουβάν», δηλαδή ο αιχμάλωτος Ιωάννης

. Είναι χαρακτηριστικός ο τρόπος με τον οποίο ο αείμνηστος ιερομόναχος Διονύσιος Χ. ο Προκοπιεύς περιγράφει την προσέλευση των πιστών:«...οι κάτοικοι (Καισαρείας, Ικονίου, Αγκύρας) λίαν θεοσεβείς και φι-λόθρησκοι έχοντες σέβας εξαίρετον προς τον Οσιον Ιωάννην, φύλακα της ημετέρας πατρίδος, ου εις προσκύνησιν σωρηδόν έρχονται και αιτούσι την θείαν αντίληψιν».

Ο ίδιος, στην ακολουθία που εκδόθηκε το 1897, αναφέρει: «...**πολλοί δε δαιμονισμένοι θεραπεύονται απέναντι των Λειψάνων του Αγίου, εν οις και κράζουσιν «κουλέ γιάκμα μπηζί», ήτοι «αιχμάλωτε μη καίης ημάς**». Κατά δε την ημέραν της εαυτού μνήμης, ως και κατά την εβδομάδα της Διακαινησίμου και εν καιρώ γενικής τινος δυστυχίας, λαμβάνοντες οι Ιερείς το Ιερόν Λείψανον του Αγίου, περιερχόμεθα ανά την κωμόπολιν ημών, λιτανεύοντες μεθ' απάντων των χριστιανών· και οι μεν ψάλλουν τα ανήκοντα προς τούτο τροπάρια, οι δε Ιερείς ραντίζουσι τον λαόν και τας οδούς δι' αγιασμού, προς παύσιν παντός ανιαρού και πάσης ασθενείας». Αυτό αποτελούσε γενική πεποίθηση και τακτική. "Όταν π.χ. το 1912 το Προκόπιο μαστιζόταν από θανατηφόρο επιδημία, ο Κυριακός Κηνδάπογλου έγραφε σε επιστολή του προς το Διονύσιο: «Πέποιθα τω θαυματουργώ οσίω πολιούχω. Ή τελευταία Ιερά Λιτανεία θα σώση την πόλιν». Οι Χριστιανοί, μα και οι Τούρκοι ακόμη, έπαιρναν ως ευλογία λάδι από το καντήλι του αγίου, αγιασμό, βαμβάκι από το ιερό του λείψανο, ακόμη φορούσαν το σκούφο και τη ζώνη του και με την πίστη τους έβλεπαν θαύματα. Αξιοσημείωτες είναι οι μαρτυρίες αρκετών προσφύγων, που βρίσκονται καταχωρημένες στο Κέντρο Μικρασιατικών Σπουδών. 'Αναφέρουμε κάποιες απ' αυτές: Η 'Ελισ. 'Ισαακίδου καταθέτει· περί αγιασμάτων: «...Στην Εκκλησία τ' Οσίου οι γούρνες με τον αγιασμό ήτανε χωστές στο πάτωμα, κάτω από το λείψανο τ' Αγίου. Θαυματουργός ήτανε ο Μ. αγιασμός. Στις αρρώστιες, στο μάτι, ήτανε φάρμακο μοναδικό. Ράντιζες τ' αμπέλια, τους καρπούς, το σπίτι και τις αποθήκες». Ο Ευστάθιος Χατζηευθυμιάδης μας πληροφορεί ότι: «...Οι Τούρκοι πίστευαν στη θεραπευτική ιδιότητα του αγιάσματος, που ήταν στην Εκκλησία του Οσίου Ιωάννου του Ρώσου. "Έφερναν τους αρρώστους τους να νιφτούν εκεί, καθώς και τα παιδιά τους που

είχαν πυρετό, κεφαλόπονο, ματόπονο κ.λπ.

Το νερό του αγιάσματος το έλεγαν «σιφά σουγιού» (ιαματικό νερό)». Η Ελισ. Ισαακίδου, προσθέτει: «Το σκουφί, το μαξιλάρι και η ζώνη του Οσίου γιάτρευαν κάθε πόνο. Τούτα τα κτήματα του θεραπευτή τα κουβαλούσαν στους διάφορους αρρώστους και όλοι γινόντουσαν καλά. Και το βαμβάκι του Λειψάνου του έγειανε. Ήταν φορές που χάριζαν τον άρρωστο στον Όσιο. Σαν γινότανε καλά τον ξαγόραζαν με Λειτουργία. Μπρος στο κατώφλι του Ιερού στέκουνταν μ' ένα χαλκά περασμένο στο λαιμό, ο άρρωστος που έγειανε. Στο τέλος της Λειτουργίας μπρος στο Λείψανο του Οσίου του' βγαζε ο παπάς το χαλκά και οι συγγενείς δίνανε άφθονα τα δώρα του θεραπευτή αγίου».

Ο Ευστάθιος Χατζηευθυμιάδης ακόμη μαρτυρεί: «Οι Τούρκοι έτρεφαν πίστη και σέβας στον "Όσιο Ιωάννη το Ρώσο, τον άγιο του χωριού μας. "Όταν αρρώσταινε κανένα πρόβατο ή καμμιά αγελάδα τους, παρακαλούσαν τον "Όσιο να τα θεραπεύσει. Γι' αυτό το σκοπό του έταζαν καϊμάκι και μελισσοκάρι.

Τον "Όσιο Ιωάννη τον αποκαλούσαν οι Τούρκοι «κιολέ Γιουβάν», δηλ. ο αιχμάλωτος, ο δούλος Ιωάννης. Το έλεγαν αυτό, γιατί ο "Όσιος ήταν Ρώσος αιχμάλωτος στο Ρωσοτουρκικό πόλεμο, την εποχή του αυτοκράτορα Πέτρου του Μεγάλου. **Οι Τούρκοι έπαιρναν από το βαμπάκι που ήταν επάνω στο Λείψανο του Οσίου κι έτριβαν μ' αυτό πονεμένα σημεία του κορμιού τους για να γίνουν καλά**».

Πολύ συγκινητική είναι όμως και η τελευταία μαρτυρία, που ο ίδιος ο Χατζηευθυμιάδης διηγείται και στην οποία φαίνεται ο σεβασμός, τον οποίο ακόμη και τώρα διατηρούν προς τον "Άγιο οι Τούρκοι κάτοικοι του Προκοπίου: «Πέρσι το καλοκαίρι (1959) είχα πάει εκδρομή μαζί με άλλους πατριώτες μου και με τους δικούς μου στο Προκόπι, στην Τουρκία. Εκεί μας φιλοξένησε και μας περιποιήθηκε η οικογένεια του Μεχμέτ Τικέρ. Είναι ένας πολύ καλός Τούρκος ως 60 χρονών. Η γυναίκα του ονομάζεται Τουρκέν και είναι κάπου 38 χρονών. Είναι εγγονή του μουφτή του Προκοπίου, δηλαδή του δεσπότη των Τούρκων. Με τον πατέρα της Τουρκέν είχαμε καλές σχέσεις. "Ύστερα από πρόσκλησή μας ήρθε το αντρόγυνο αυτό φέτος τη Μ. Εβδομάδα στην Ελλάδα. Η Τουρκέν εξέφρασε την επιθυμία να δει την περιφορά του επιταφίου της Μητρόπολης. Κάναμε μαζί Πάσχα, τσουγκρίσαμε κόκκινα αυγά. Της Ζωοδόχου Πηγής πήγαμε στη Μονή Πεντέλης. Θέλησαν να πάνε στο Αχμέτ Αγά της Ευβοίας, όπου είναι το καινούριο Προκόπι. Πήρε μια λαμπάδα, την άναψε μπροστά στη λάρνακα του Οσίου και με ανοιχτά τα χέρια προσευχόταν κλαίγοντας μπροστά στο Λείψανό του. Θαύμαζαν την πρόοδο και εξέλιξη των εδώ Προκοπιανών. Μας είπαν

χαρακτηριστικά: «Φύγατε εσείς έφυγε κι η ομορφιά του χωριού μας».

Πολύ εμπνευσμένα υμνείται αυτός ο σεβασμός από τον αείμνηστο Υμνογράφο Μοναχό Γεράσιμο: «Ιδόντες σου την βιοτήν, και την πτωχείαν την πολλήν, οι Αγαρηνοί Ιωάννη, σφόδρα ηυλαβήθησαν, ηθών σου την σεμνότητα, και δούλον σε του Θεού και οικείον, διαπρυσίως κηρύττοντες εδόξαζον».

Διάσωση του ιερού λειψάνου από τη φωτιά

Ένα από τα άπειρα θαύματα του αγίου αφορά τη διάσωση του ίδιου του ιερού λειψάνου από τη φωτιά. Σύμφωνα με την εξιστόρηση, την οποία παρέχουν όλες οι βιογραφίες του αγίου, «όταν κατά τό 1832 μ.Χ., στον καιρό του σουλτάνου Μαχμούτ Β’, επανεστάτησε εναντίον αυτού ο αντιβασιλέας της Αιγύπτου Ιμπραχίμ πασάς, ο σουλτάνος έστειλε έναντίον του και τον Χαζνετάρ Ογλού Όσμάν πασάν. Ο Οσμάν πασάς έχοντας μαζί του 1800 στρατιώτες, αφού πέρασε την Καισάρεια της Καππαδοκίας, έφθασε κοντά στο Προκόπιο, όπου σκεπτόταν ν’ αναπαυθή μία νύκτα και να αναχωρήση την άλλη μέρα στη Νεάπολη, να διευθυνθή προς το στενό της Κιλικίας, όπου ήταν στρατοπεδευμένος ο Ιμπραχίμ πασάς. Επειδή όμως οι πλειότεροι των μουσουλμάνων του Προκοπίου, σαν γενίτσαροι που ήσαν, μισούσαν τον σουλτάνο, συμφώνησαν όλοι να μην δεχθούν τον Οσμάν πασάν στο Προκόπι, ούτε και στα σύνορα. Οί Χριστιανοί, που ήσαν πιστοί στον σουλτάνο, προσπάθησαν να πείσουν τους συμπατριώτες τους, τους μουσουλμάνους, να πειθαρχήσουν στον σουλτάνο και να δεχθούν τον στρατό, που ερχόταν από μέρους εκείνου, υποδεικνύοντας μάλιστα σ’ αυτούς, ότι μπορεί ο Οσμάν πασάς να αγανακτήση, να παραφερθή και να κάμη καταστροφές στην κωμόπολη. Εκείνοι όμως δεν άλλαζαν γνώμη. Τότε οι Χριστιανοί πήραν τις γυναίκες και τα παιδιά τους και φύγανε στα γύρω χωριά και στις σπηλιές, για να μην πέσουν θύματα της ανόητης αντιστάσεως των γενιτσάρων. Στο Προκόπι μείνανε μόνο οι γέροι και οι γριές.

Πράγματι την άλλη μέρα, όταν ο Οσμάν πασάς μπήκε κατ’ ανάγκην με έφοδο στο Προκόπι, ο στρατός του έκαμε λεηλασίες και βιαιοπραγίες. Κάμποσοι από τους στρατιώτες, αφού άρπαξαν απ’ εδώ και απ’ εκεί διάφορα πράγματα, μπήκαν και στην Εκκλησία του Αγίου Γεωργίου. Πήρανε κάμποσα ασημικά, κανδήλες και άλλα ιερά σκεύη.

Άνοιξαν και την λάρνακα του Οσίου, ελπίζοντας να βρουν εκεί χρυσαφικά και ασημικά. Από το κακό τους, που βγήκαν γελασμένοι και για να κοροϊδέψουν την χριστιανική θρησκεία αποφάσισαν να κάψουν το Ιερό Σώμα.

Το έβαλαν στο προαύλιον, μάζεψαν πολλά φρύγανα, βάλανε φωτιά και ρίξανε ασεβέστατα το Ιερό Σώμα πάνω στην πυρά μέσα στις φλόγες. Το Ιερό Σώμα, με την δύναμη της θείας χάριτος, που υπήρχε σ’ αυτό, όχι μόνο άφλεκτο και απείραχτο έμεινε, αλλά και φάνηκε στους ασεβείς ότι

ζούσε και ότι τους φοβέριζε και τους έδιωχνε από τον περίβολο της Εκκλησίας. Οι ασεβείς, κατατρομαγμένοι έφυγαν- αυτά διηγούνταν οι ίδιοι οι στρατιώτες στους ομοθρήσκους τους, τους Τούρκους.

Την άλλη μέρα πήγαν γέροντες χριστιανοί, βρήκαν τα ασημικά που είχαν αφήσει οι στρατιώτες φεύγοντας, μισοπεθαμένοι απ' τον φόβο τους, και το Ιερό Λείψανο του Αγίου, που το έβαλαν πάλι στην λάρνακα».

Στο Προκόπιο της Μικράς Ασίας

«Ως ημέρα ευφροσύνης, πλήρης θείου φωτός, ώφθη τη Εκκλησία, η ση αγία εορτή, Ιωάννη θαυμαστέ" ην πάντες πιστοί, φαιδρώς εορτάξοντες, ψυχικώς αγαλλόμεθα.»

Η ετήσια μνήμη του οσίου Ιωάννου τελείται την 27η Μαΐου, κατά την οποία εκοιμήθη, σύμφωνα με την παράδοση της Εκκλησίας να τιμά, ως «γενέθλιον ημέρα», την ημέρα της εξόδου των αγίων μαρτύρων από την παρούσα ζωή και ταυτόχρονα την «εν τω ουρανώ γέννησιν» τους. **Αυτή την ημέρα συνέρρεε στο Προκόπιο ολόκληρος ο πληθυσμός των γειτονικών κωμοπόλεων και χωρίων, (Σινασσού, Ζαλέλας, Ποταμίας, Δήλας, Φλογητών, Μαλακοπής, Συλλάτων, Ανακού, Νεάπολης, Καρβάλης, Αραβισού, Ιντζέσου) και άλλων τόπων.** Ο ξενώνας της Εκκλησίας, αν και είχε περί τα είκοσι δωμάτια, δεν επαρκούσε και όλοι οι Προκοπιείς δέχονταν με χαρά τους προσκυνητές στα σπίτια τους και τους φιλοξενούσαν. **Όλοι αυτοί αναγνώριζαν τον όσιο Ιωάννη «ως στρατιώτη του Χριστού, που ήπιε το ποτήριό Του, βαπτίσθηκε το βάπτισμα του ζωοποιού Του θανάτου, ως κοινωνό των παθημάτων αυτού και της δόξης». Όλοι τους με χαρά επεκαλούντο τη χάρη του οσίου, ελπίζοντας ότι θα μεσιτεύσει γι' αυτούς, ιδιαίτερα κατά το χρόνο της γιορτής του και σχεδόν ο καθένας τους είχε να διηγηθεί κάποια ευεργεσία του.**

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος τελεί την πανήγυρη του Οσίου στο Προκόπιο Καππαδοκίας το 2001

Γι’ αυτό και οι περισσότεροι έφερναν τάματα πολλά και ποικίλα: χρήματα, καντήλια, χρυσαφικά, φορεσιές, μπακιρικά και εδέσματα. Παρόμοια τάματα πρόσφεραν και οι Τούρκοι. Και ο Τούρκος Ίππαρχος, που ήταν αφέντης του σκλάβου αγίου, είχε αφήσει εντολή στους απογόνους του να προσφέρουν κάθε χρόνο στην εορτή του χρήματα και άλλες δωρεές στην ‘Εκκλησία.

Την παραμονή της εορτής γινόταν λιτάνευση από την Εκκλησία του Αγίου Βασιλείου, με την εικόνα του αγίου Βασιλείου, ως επίσκεψη στην Εκκλησία του Οσίου και ανήμερα ελάμβανε χώρα ή λιτάνευση του Σκηνώματος του οσίου, μαζί με την εικόνα του αγίου Βασιλείου η οποία επέστρεφε στον τόπο της, με ψαλμωδίες και δεήσεις για την υγεία των κατοίκων και την ανάπαυση των κεκοιμημένων. (Το αντίθετο συνέβαινε κατά την εορτή του αγίου Βασιλείου).

Ο κόσμος όλος προσπαθούσε την ώρα της λιτανείας να περάσει κάτωθι από τη λάρνακα για να έχει την ευλογία του οσίου και «για να σηκωθή η λάρνακα από τη θέση της γινόταν πλειστηριασμός». Αρκετοί προσκυνητές διανυκτέρευαν στον Ι. Ναό προσευχόμενοι.

Την κυριώνυμη ημέρα ετελείτο η θεία Λειτουργία μόνο στην εορτάζουσα Εκκλησία του Οσίου Ιωάννου. Οι άλλες Εκκλησίες του Αγίου Γεωργίου και του Αγίου Βασιλείου δε λειτουργούσαν. Ενίοτε τελούσε τη θεία Ευχαριστία ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καισαρείας.

Ανέκαθεν η Εκκλησία έτσι τιμούσε τους αγίους της. Τελούσε τη θεία Ευχαριστία. Αυτό το μυστήριο είναι η κατ' εξοχήν εορτή , στην οποία είναι παρούσα όλη η Εκκλησία. Και οι άγιοι είναι παρόντες στη θεία Εύχαριστία. Προσφέρεται άλλωστε η Λειτουργία και «υπέρ των εν πίστει αναπαυσαμένων, προπατόρων, πατέρων, πατριαρχών, προφητών, αποστόλων...μαρτύρων, ομολογητών...». "Όχι όμως ως ικεσία από μας στο Θεό για τους αγίους, αλλ' «ως ευχαριστία, ως χαριστήριον τω Θεώ». «Ούτοι (οι άγιοι) εισίν αι αφορμαί της προς Θεόν ευχαριστίας τη Εκκλησία». Ο πανηγυρικός χαρακτήρας των συνάξεων είχε πάντοτε λειτουργικό χρώμα. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο η απουσία από την πανήγυρη θεωρείτο ασέβεια προς τον όσιο και μεγάλη αμαρτία. Την ημέρα αυτή η αυλή, το προαύλιο, ο νάρθηκας και το εσωτερικό της Εκκλησίας δεν επαρκούσαν για τους εκκλησιαζομένους. Συνωστισμός μεγάλος. Είναι το άπειρον πλήθος των χριστιανών, για το οποίο κάνει λόγο ο ιερομόναχος Διονύσιος σε μια επιστολή του: «Εορτάζεται, γράφει, ο άγιος την 27ην Μαΐου, καθ' ην συρρέουσιν εκ των πέριξ άπειρον πλήθος των χριστιανών και γίνεται μονοκκλησιά και λιτανεία του Ιερού Λειψάνου...».

Μετά την απόλυση της Εκκλησίας ακολουθούσε συμπόσιο με παράθεση πολλών και πλουσίων εδεσμάτων για τους ντόπιους και ξένους, κατά το έθιμο των αρχαίων «αγαπών».

Την επομένη οι προσκυνητές, αφού ψώνιζαν από την αγορά, αναχωρούσαν για τα χωριά τους καθ' ομάδες, ικανοποιημένοι από την τελετή και ευχαριστημένοι, γιατί αξιώθηκαν να εκφράσουν στον όσιο την ευλάβειά τους και να επικαλεσθούν την βοήθειά του. Στο αρχείο του Ι. Προσκυνήματος σώζεται και αντίγραφο αγγελίας της πανηγύρεως, την οποία ο Ιερομόναχος Διονύσιος έστειλε για δημοσίευση στις 6 Μαΐου 1906, στον Διευθυντή των 'Εφημερίδων «Κωνσταντινούπολις» και «Σερβέζ» Δημήτριο Νικολαΐδη.

Αγγελία Πανηγύρεως

Προσεγγιζούσης της επετείου πανηγύρεως του Οσίου και Θεοφόρου πατρός ημών Ιωάννου, ου επ' ονόματι τιμάται ο επί λόφου της πόλεως κείμενος νεόδμητος Ιερός Ναός, αγγέλεται προς γνώσιν των φιλοχρίστων χριστιανών των πέριξ πόλεων και χωρίων ότι τη 27η Μαΐου, Σαββάτω μετά την Πεντηκοστήν, την Θείαν Μυσταγωγίαν επιτελέση η Αυτού Σεβασμιότης ο "Άγιος Καισαρείας κύριος

Γερβάσιος.

Τα της πανηγύρεως μα και ο καϋμός για τη χαμένη εορτή του Οσίου, μετά την αποχώρηση από το Προκόπιο της Μικράς Ασίας, απεικονίζονται στο παρατιθέμενο ποίημα του κ. Γεωργίου Ισαακίδη με τον τίτλο:

«Νοσταλγία του Οσίου»:
«Του Οσίου ή πανήγυρη ή μεγάλη, η αγία
γιατί μάς είναι πάντοτε μεγάλη νοσταλγία;
Ο νους γοργόφτερος πετά στη δόλια μας πατρίδα,
εκεί πού πρωτοείδαμε του ήλιου την αχτίδα.
Με τι λαχτάρα κάποτε ξημέρωνε εκεί πέρα…
του Άϊ-γιάννη μας αυτή ή δοξασμένη μέρα…
Λαμποκοπούσε η εκκλησιά, καλλίφωνοι ψαλτάδες
χρυσοντυμένοι Διάκοι μας, Δεσπότης και παπάδες.
τούς θόλους μας τούς γέμιζαν με θεία μελωδία
στους ουρανούς υψώνονταν τού λιβανιού ευωδία…
Σα χείμαρροι πλημμύριζαν χριστιανοί στους δρόμους
το άγιό μας λείψανο σηκώνανε στους ώμους…
Χιλιάδες οι προσκυνητές από τα περίχωρά μας
μ’ ενθουσιασμό δυνάμωναν τη ζέση, τη χαρά μας.
Μα τώρα…
μία ανάμνηση απ’ όλα αυτά μάς μένει
έσβυσε, πάει η γενέτιρα η τρισονειρεμένη.
Χειμωνιά
κι’ απονιά
Έλυωσε τη γη …στην ανταλλαγή…
Φώλιασε την καρδούλα μας ή μαύρη νοσταλγία
και το παράπονο ξεσπά σέ θρήνους κι’ ελεγεία.
Σα σίφουνας επέρασε, καταστροφής το χέρι
συντρίμματα στις εκκλησιές χαλάσματα έχει φέρει…
Πέσανε χάμου μπρούμητα πελώριοί μας στύλοι
κι’ απάνω τους μοιρολογεί του γλύπτου των ή σμίλη…
Παύσανε οι ύμνοι κι’ οι ωδές, ξεράθηκαν τα βάγια
στις χαλασμένες εκκλησιές κουρνιάζει ή κουκουβάγια.»

Η συνομιλία του Οσίου Ιωάννη του Ρώσου με τον Γέροντα Ιάκωβο Τσαλίκη

Ο μακαριστός Γέροντας Ιάκωβος Τσαλίκης, μακαριστός Ηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Δαυίδ του εν Ευβοία, διηγείται σε προσκυνητές τη θαυμαστή συνομιλία που είχε με τον όσιο Ιωάννη, όπου εκείνος του λέει ότι πολλοί πάνε να

τον δουν, αλλά οι πιστοί είναι λίγοι και του αποκαλύπτει ότι «πρέπει να γίνει πόλεμος, γιατί ο κόσμος γέμισε με πολλή αμαρτία, απιστία και ασέβεια».

«Νομίζουν πως κοιμάμαι, ότι είμαι νεκρός, και δεν με υπολογίζουν οι Χριστιανοί. Εγώ, όμως, είμαι ζωντανός. Τους πάντες βλέπω. Το σώμα μου είναι μέσα, αλλά εγώ εξέρχομαι πολλές φορές από την λάρνακά μου. Τρέχω ανάμεσα στους ανθρώπους, για να τους βοηθήσω. Πολύς ο πόνος. Αυτοί δε με βλέπουν. Εγώ τους βλέπω και τους ακούω τι λένε. Και πάλι μπαίνω στη λάρνακα μου. Αλλά άκουσε, Πάτερ μου, να σου πω: Πολλή η αμαρτία στο κόσμο, πολλή η ασέβεια και πολλή η απιστία».
–«Γιατί τα λες αυτά, άγιέ μου»; Του απάντησα. «Δεν βλέπεις πόσος κόσμος έρχεται στη χάρη σου και σε προσκυνά»;
«Πολλοί έρχονται, Πάτερ Ιάκωβε, αλλά λίγα είναι τα τέκνα μου, οι πιστοί είναι πολύ λίγοι», πρόσθεσε ο Όσιος και συνέχισε.
– «Για αυτό πρέπει να γίνει πόλεμος. Γιατί πολλή η αμαρτία στον κόσμο».
–«Όχι, άγιε μου» του είπα ταραγμένος. «Από μικρό παιδί όλο σε πολέμους και ταλαιπωρίες βρέθηκα. Στην Μικρά Ασία που γεννήθηκα αλλά και όταν ήλθαμε στην Ελλάδα. Ύστερα άγιε μου αν γίνει έξαφνα ο πόλεμος θα χαθούν και ψυχές πριν προφτάσουν να μετανοήσουν».

Και άλλες συνομιλίες του Οσίου Ιωάννη με τον Άγιο, πλέον, Ιάκωβο Τσαλίκη

Ο Γέροντας Ιάκωβος τακτικά επισκεπτόταν τον Άγιο Ιωάννη το Ρώσο κυρίως πηγαίνοντας για την Αθήνα, στους γιατρούς που τον παρακολουθούσαν.

«Κάποτε, έλεγε, πήγα και βλέπω τον Άγιο ζωντανό μέσα στη λάρνακά του. Του λέω:
–Άγιε μου πώς περνούσες στη Μικρά Ασία, τι αρετές είχες και αγίασες;
–Ο Άγιος μου απάντησε: Μέσα στην σπηλιά που ήταν στάβλος κοιμόμουνα και με τα άχυρα σκεπαζόμουνα τον χειμώνα, για να μην κρυώνω. Είχα και την ταπείνωση και την πίστη.
Σε λίγο μου λέει:
-Περίμενε, πάτερ Ιάκωβε, γιατί ήρθαν τώρα δύο άνθρωποι και με παρακαλούν για ένα παιδί άρρωστο. Περίμενε να πάω να το βοηθήσω. Ξαφνικά, άδειασε η λάρνακα γιατί ο Άγιος έφυγε. Σε λίγη ώρα ξαναγύρισε, δεν τον είδα πώς γύρισε, αλλά τον είδα να τακτοποιείται μέσα στη λάρνακά του σαν ένας άνθρωπος»!

Το Ιερό λείψανο του Αγίου Ιωάννη αλλάζει πλευρό, όπως είναι ξαπλωμένο, ενίοτε και μπροστά στον κόσμο και ακούγεται θόρυβος από εκεί. Μάλιστα, μια από τις φορές που έγινε αυτό, το 1990, ήταν παρών και ο μακαριστός και όσιος γέροντας Ιάκωβος, ηγούμενος της Ιεράς μονής του Οσίου Δαυίδ στην Εύβοια ο οποίος για να καθησυχάσει τον κόσμο που τρόμαξε είπε:
«**Χριστιανοί μου μη φοβάστε, ο άγιος είναι ζωντανός απλά άλλαξε πλευρό…**
»

Είναι περίεργο ότι ένιωθε αλλιώς για τους άλλους Αγίους και αλλιώς για τον όσιο Ιωάννη το Ρώσο, τον όποιο μάλιστα καλούσε για βοήθεια μαζί με τον όσιο Δαβίδ. Όταν καλούσε και τους δύο, έδινε την εντύπωση ότι ο όσιος Ιωάννης ήτανε αναγκαίος ως νεώτερος, να τρέξει γρηγορότερα, επειδή ο όσιος Δαβίδ ήτανε γηραιός. Με τον όσιο Ιωάννη όμως δεν γινόταν επιτακτικός, όπως με τον όσιο Δαβίδ.
Ντρεπόταν ακόμη και να λειτουργήσει στο Προσκύνημα του όσιου Ιωάννη, στο Προκόπι. Του ζητούσαν:
-Ελάτε, π. Ιάκωβε, να λειτουργήσετε στον όσιο Ιωάννη.
Και κείνος απαντούσε:
–Είμαι άξιος εγώ ο χοϊκός να βρεθώ μπροστά στο θείο Ιωάννη!
Και πάντα, όταν πρόφερε το όνομα του όσιου Ιωάννη, τον οποίο συχνότερα έλεγε «θείο Ιωάννη» και «Ομολογητή», η φωνή του στις λέξεις «θείος» και «Ομολογητής» έπαιρνε μια μεγαλόπρεπη επισημότητα, λες κι έβλεπε τον άγιο μπροστά του και τον προσφωνούσε ως βασιλέα.
Τον όσιο Ιωάννη όχι μόνο τον παρακαλούσε να συντρέχει στις ανάγκες των πιστών, μα τον έβλεπε ζωντανό, έξω από τη λάρνακα του, να σπεύδει σε βοήθεια. Το 1986, ο π. Ιάκωβος διηγείτο πως ο άγιος Ιωάννης εργάζεται ζωντανός έξω από τη λάρνακα. Τον ρώτησα χαμηλόφωνα, καθώς καθόμουν δίπλα του:
-Τον είδατε σεις έξω;
Ο γέροντας συνέχισε, γιατί στη συζήτηση βρισκόντουσαν κι άλλοι. Το ίδιο ερώτημα, του το έκανα δυο φορές ακόμα, χαμηλόφωνα, να μην ακούσουνε οι άλλοι. Τότε αφοπλιστικά, χωρίς ν’ αλλάξει ρυθμό, απάντησε:
-Αφού τον βλέπεις το πρωί, που μαζεύεται ο Άγιος και μπαίνει στη λάρνακα του! Είναι ώρες που δε βρίσκεται στη λάρνακα!
Το θαύμα τούτο, ότι κάποτε ο Άγιος Ιωάννης δε βρίσκεται στη λάρνακα του, το έχουνε διαπιστώσει και άλλοι, όπως ο ιερέας-προϊστάμενος του Προσκυνήματος. Ο όσιος Ιωάννης αξίωνε το μακαριστό γέροντα με διαλογική συζήτηση εναργή και αφοπλιστική. Ακόμα περισσότερο, ο γέροντας έβλεπε ολόσωμο και ζωντανό τον Όσιο, με τον όποιο συζητούσε. Επιστρέφοντας από ιατρικές εξετάσεις, πέρασε, όπως πάντα, να προσκυνήσει τον όσιο Ιωάννη.

Γονάτισε στη λάρνακα του οσίου και σε λίγο είδε τον Όσιο να του λέει, καθώς τα διηγήθηκε ο ίδιος ο γέροντας:
-Έχω μια δουλειά τώρα και πρέπει να φύγω. Εσύ να μη δεχτείς να κάνεις Εσπερινό μέχρι να επιστρέψω.
Όταν γύρισε ο Άγιος, του είπε:
–Νομίζεις ότι ευλογώ όλους όσους έρχονται εδώ; Να, αυτή τη γυναίκα, που προσκύνησε τώρα με τα παιδιά της, δεν την ευλόγησα.
«Γιατί»; ρώτησε ο π. Ιάκωβος.
-Γιατί βλαστημάει τα παιδιά της!

«Εγώ διετάχθην να σε θεραπεύσω»
Η εμφάνιση και το θαύμα του οσίου Ιωάννου του Ρώσσου στον όσιο γέροντα Ιάκωβο Τσαλίκη
Ένα από τα θαύματα του οσίου Ιωάννου του Ρώσσου διηγείται ο μακαριστός ηγούμενος της Μονής Οσίου Δαυίδ του Γέροντος, Ιάκωβος, όπως το βίωσε. Ο Γέροντας, το 1967 αρρώστησε και, εκανε πολύ δύσκολη πολλαπλή εγχείρηση βουβωνοκήλης και σκωληκοειδίτιδας με περιτοναϊκή αντίδραση και προβλήματα προστάτη. Υπέφερε πολύ. Μελάνιαζε, κουλουριαζόταν και σφάδαζε από τους πόνους.
Ιωάννης Ρώσος_ Saint John the Russian_Святой Иоанн русский_ag_ioannis_rossos
Ο Γέροντας Ιάκωβος έλεγε: « Το ’67, 4 Οκτωβρίου, 4 η ώρα το απόγευμα ήμουν πολύ σοβαρά, είχα μια ασθένεια. Πέντε χρόνια υπέμεινα την ασθένεια, υπέφερα παντού.
Μια μέρα με έπιασε μια κρίση στην λειτουργία, .. αφού με έπιασε η κρίση παρακάλεσα την Παναγία, και λέω: Παναγία μου, εγώ τόσα χρόνια σε δουλεύω και σε υπηρετώ και λειτουργώ στην χάρη Του, στη δική σου και του Υιού σου, μην επιτρέψεις Παναγία μου, να πεθάνω στην θ.λειτουργία δεν υπάρχει παπάς εδώ στην περιφέρεια να τελέσει την λειτουργία. Βοήθησε με να τελειώσω την θ. Λειτουργία και μετά να πεθάνω.
Τελείωσα την θ.λειτουργία ανέβηκα στο μουλάρι κι ήρθα στο μοναστήρι. Πέντε χρόνια έκρυβα αυτή την αρρώστια. Ξαφνικά με έπιασε μια κρίση στο μοναστήρι , της Παναγίας της Μυρτιδιώτισσας, της αγίας Θέκλης, 24 Σεπτεμβρίου… Το βράδυ είχε σπάσει ο σκωληκοειδίτις είχα και κάτι άλλα πιο σοβαρά… Είπα στον πατήρ Κύριλλο:
”Πάτερ μου, φέρτε μου την αγία κάρα και βάλτε την σ’ αυτό το σώμα μου που υποφέρει… Πικρό φαρμάκι δηλητήριο, έκανα εμετούς… Σε παρακαλώ, πάτερ μου φέρτε την αγία κάρα, να με σταυρώσετε πάνω σ’ αυτό το μέρος. ”
”Τι θα σου κάνει η αγία κάρα;”λέει ο π.Κύριλλος, ήταν νέος τότε.
”Ε, πάτερ μου, με ρωτάς τι θα μου κάνει η αγία κάρα, θα με βοηθήσει ο άγιος που τον υπηρετώ”.

Φέραν και λίγο αγιασμό… σταμάτησαν οι πόνοι και μετά από λίγες ημέρες, στις 2 Οκτωβρίου με πήγαν στην κλινική του Σούλα στην Χαλκίδα. Στις 4 θα γινόταν ένα χειρουργείο πολύ σοβαρό.
Προτού με βάλουν στο χειρουργείο έκανα προσευχή στον άγιο Δαυίδ:
”Άγιε μου Δαυίδ να ασφαλίσεις το μοναστήρι σου, και σε ένα τέταρτο να φτάσεις στην Χαλκίδα να με βοηθήσεις γιατί μπαίνω στο χειρουργείο, πολύ σοβαρά.
Να ‘ρθεις άγιε μου, θέλω να με βοηθήσεις, μην ξεχνάς όπως θα περνάς από το Προκόπι της Ευβοίας, …έτσι πίστευα στον άγιο, πέρασε κι από το σπίτι του αγίου Ιωάννου του Ρώσου. Να πεις και του αγίου Ιωάννου του Ρώσου να ρθει να με βοηθήσει… Όσο καλός και να ναι ο κύριος Καλοχέρης είναι άνθρωπος, ενώ εσείς είστε άγιοι , εγώ πιστεύω στην χάρη σας, ότι θα με βοηθήσετε. Σας παρακαλώ άγιε μου Δαυίδ σε ένα τέταρτο να φτάσεις”.
Έκανα την προσευχή μου, δεν πέρασαν λίγα λεπτά, ανοίγει η πόρτα και βλέπω να μπαίνει μέσα ένας γέροντας ασπρογένειος, με πατερίτσα στο χέρι, συνοδευόμενος από έναν νεότερο, ένα παλληκάρι έως τριάντα χρόνων, με ράσο. Με πλησίασαν και με χαιρέτησαν. Μου λέει ο Γέροντας:
“Τι έχεις Ιάκωβέ μου; ”.
“Τι να χω πάτερ μου, σοβαρά άρρωστος είμαι και πάω για χειρουργείο, είναι πολύ σοβαρά.”.
“Άκουσε, μου λέει, ποιους κάλεσες; Αυτούς που κάλεσες ήρθαν να σε βοηθήσουν. Μην ντρέπεσαι, μην φοβάσαι, εμείς ήρθαμε να σε βοηθήσουμε. Αυτούς που κάλεσες ήρθαν να σε βοηθήσουνε, επαναλαμβάνει. Από δω ο Γέροντας Δαυίδ, κι έδειχνε τον εαυτό του, από δω ο Ιωάννης ο Ρώσος κι Ομολογητής”, είπε δείχνοντας τον νεότερο, ο οποίος συγκατάνευσε και έκανε υπόκλιση στον Άγιο Δαυίδ. “Μας κάλεσες και ήρθαμε να βοηθήσουμε”.
Είδα το μέτωπο του Αγίου Δαυίδ ότι ήταν ιδρωμένο. Τόσο γρήγορα ήρθε ο άγιος να με βοηθήσει. Παρόντες ήταν ο γέροντας ο π.Νικόδημος, ο π. Χριστόδουλος, ο κ. Ιωάννου, οι αρχιμανδρίτες κληρικοί Πολύκαρπος, Βασίλειος και κάποιοι άλλοι. Γυρίζω τότε στον γέροντά μου, τον πατέρα Νικόδημο, που ήταν δίπλα μου, και του λέω:
Άγιος Γέροντας Ιάκωβος της Εύβοιας_St. elder Iakovos of Evia_Старец Иаков (Тсаликис) Эвбейский -полухронияс7
–Πατέρες, δεν σηκώνεστε; Δε χαιρετάτε;
Μου λέει ο γέροντας:
–Πάει, τα ’χασε ο Ιάκωβος…
“Πατέρες μου, δεν βλέπετε τους ρασοφόρους από δω ο όσιος Δαυίδ κι από δω ο Ιωάννης ο Ρώσος, ήρθαν να βοηθήσουν”.
Σκύβει ο γέροντάς μου στο αφτί και μου λέει: “Τι είναι αυτά που λες; Χάζεψες; Ποιος Άγιος Δαυίδ μου λες; Βλέπεις φαντασίες μπροστά σου παπάδες και

καλογήρους ….μήπως ζαλίστηκες από τα φάρμακα που σου σου βαλαν για το χειρουργείο; Μη λες τέτοια πράγματα, να μην ακούσουν οι γύρω μας και πουν ότι ο πατήρ Ιάκωβος τα ’χασε”.
“Όχι, πάτερ μου, με συγχωρείτε λέω στον γέροντα, ούτε ζαλίστηκα, ούτε φαντασίες βλέπω. Δεν τους βλέπετε πάτερ μου, εγώ τους βλέπω, δεν τους βλέπετε εσείς;”
Ήταν 4 η ώρα το απόγευμα, 4 Οκτωβρίου το ‘ 67.
“Πάτερ μου, του λέω, προτού ‘ρθείτε εσείς έκανα προσευχή . Τους κάλεσα τους αγίους να ρθουν να με βοηθήσουν. Ήρθε ο όσιος Δαυίδ κι ο όσιος Ιωάννης ο Ρώσος …είναι μπροστά μου, εγώ τους βλέπω πάτερ μου.”
“Άντε, πάτερ Ιάκωβε άστα αυτά, μη λες τέτοιες ανοησίες. Πες μου που ναι οι παπάδες, μου λέει, και που ναι οι καλόγεροι; Τι σε έπιασε πάτερ μου και σε ακούει κι ο κόσμος εδώ πέρα.”
Εγώ δεν μίλησα έκανα τον σταυρό μου, κι ακούω και μου λέει ο Γέροντας, ο Δαυίδ: “Μη στενοχωρείσαι, πάτερ μου, εμείς ήρθαμε να σε βοηθήσουμε.”
Στη συνέχεια, καθώς με πήγαιναν στο χειρουργείο, είδα τον Άγιο Δαυίδ να ανοίγει την πόρτα του χειρουργείου με το ραβδί του και να μπαίνει μέσα, μαζί με τον Άγιο Ιωάννη τον Ρώσο. Τους είδα να στέκονται κοντά μου. Ξαφνικά μου κάνουν την ένεση και κοιμήθηκα. Ακούω τον γιατρό που λέει, σύντομα, κίνδυνος, θάνατος. Με κόψανε τα ρούχα μου, γιατί πήγα με τα ρούχα μου στο χειρουργείο …
Με ανοίξανε και μου κάνανε 4 εγχειρήσεις είπε ο κ.Καλοχέρης…

Μου κάνανε προσευχή οι πατέρες και …μετά 15 μέρες βγήκα από το νοσοκομείο.

Πέρασα από τον άγιο Ιωάννη τον Ρώσο ευχαρίστησα και τον όσιο Δαυίδ. Ω του θαύματος, βλέπω τον άγιο Ιωάννη τον Ρώσο που μου λέγει:
«Σε ακούω να λες πάτερ μου τον κ. Καλοχέρη και τον κ.Καλοχέρη, καλός γιατρός και καλός άνθρωπος. Άκουσε, καλός άνθρωπος και καλός γιατρός είναι, αλλά το λεπίδι του κ. Καλοχέρη δεν μπορούσε να σε θεραπεύσει. Εγώ διετάχθην από τον Θεό, ο Ιωάννης ο Ρώσος με τον όσιο Δαυίδ, να σε κάνω καλά. Όσο καλός να ‘ναι ο κ.Καλοχέρης δεν μπορούσε να σε θεραπεύσει εγώ σε βοήθησα, εγώ σε θεράπευσα, εγώ σε χειρούργησα, ο Ιωάννης ο Ρώσος ο Ομολογητής διετάχθην από τον Θεό επειδή με εκάλεσες ήλθα και σε βοήθησα. Αλλά άκουσε πάτερ μου ήταν σήμερον να φύγεις αλλά εγώ σε άφησα για την αύριο».
Έπρεπε να είχα πεθάνει.
Και με άφησε ο άγιος Ιωάννης μέχρι σήμερα.
Έτσι με αυτήν την παράταση ζω ακόμη».

(Το τελευταίο απομαγνητοφωνημένο απόσπασμα είναι από μια ομιλία του Αγίου Ιακώβου στις 20 Αυγούστου 1982

Θαύματα του Οσίου

Εισαγωγικά περί Θαυμάτων

«Θαυμάτων σε θησαυρόν επίσταμαι, και πηγήν των αγαθών Ιωάννη αρρωστιών, ιατρεύοντα πάθη, και ενεργείας δαιμόνων ελαύνοντα· και δέομαι σωθήναι νυν, εκ φθοράς με κακών, χαριτώνυμε».

Η Ίασις του καρκινοπαθούς ΙατρούΘαύμα ονομάζεται ένα παράδοξο, ανεξήγητο περιστατικό, το όποιο προκαλεί έκπληξη, γιατί είναι μια πρόκληση προς τους φυσικούς νόμους. Θαύμα σημαίνει επιτεύξεις «αδύνατες» στον άνθρωπο. Η Αγία Γραφή αναγνωρίζει παντού το χέρι του Θεού, πού εκδηλώνει σ’ όσους τον εμπιστεύονται τη δύναμη και την αγάπη Του. Το σύμπαν της δημιουργίας με τη σταθερή του τάξη είναι «θαυμάσιον», όπως και οι έκτακτες επεμβάσεις του Θεού στην Ιστορία. Το θαύμα προϋποθέτει την πίστη, αλλά ταυτόχρονα και την εμπεδώνει. Ο Ιησούς Χριστός εκδηλώνει με τα θαύματά του ότι η Βασιλεία που αναγγέλθηκε από τούς προφήτες είναι παρούσα στο πρόσωπο Του. Τα θαύματα αποδεικνύουν τη θεότητα του Ιησού, δεν είναι αυθαίρετα και επιδεικτικά σημεία. Διαβεβαιώνει τους μαθητάς του ότι όποιος πιστεύει σ’ Αυτόν θα κάμει όσα Εκείνος θαυμαστά και ακόμη μεγαλύτερα, ενώ, όταν συναντά απιστία και σκληροκαρδία, αρνείται νά πραγματοποιήσει «δυνάμεις πολλάς».

Υπάρχει πάντως και για τη γενεά τη μοιχαλίδα και πονηρή το σημείο ‘Ιωνά του προφήτου, το οποίο όμως, λόγω της απροθύμου διαθέσεώς της, δε φαίνεται να την αγγίζει.

Ο Χριστός δεν έπαυσε να ενεργεί δυνάμεις και θαύματα μέσα στην Εκκλησία. Είχε υποσχεθεί στους αγίους Αποστόλους ότι θα είναι μαζί τους, όλες τις ημέρες της ζωής τους, μέχρι τη συντέλεια του αιώνος και ότι «σημεία τοις πιστεύσασι ταύτα παρακολουθήσει· εν τω ονόματί μου δαιμόνια εκβαλούσι· γλώσσαις λαλήσουσι καιναίς· όφεις αρούσι· καν θανάσιμον τι πίωσιν, ου μη αυτούς βλάψει· επί αρρώστους χείρας επιθήσουσι, και καλώς έξουσι».

Αψευδής, λοιπόν, στις υποσχέσεις Του παρέχει και σήμερα και πάντοτε τις ευεργεσίες Του, ανταποκρινόμενος στα αιτήματα των παιδιών Του. Σ’ αυτή την επικοινωνία αξιοποιούνται οι άγιοι, οι οποίοι ως φίλοι του Χριστού μπορούν να πρεσβεύουν για τους αγωνιζομένους στη γη αδελφούς τους. Και ο Θεός απαντά και πραγματοποιεί «δυνάμεις δια των Αγίων Του των καθ’ εκάστην γενεάν

ευαρεστησάντων» Αυτώ.

Θαύματα του Οσίου
Ο Άγιος Ιωάννης ο Ρώσος ως πιστός δούλος του Θεού έχει λάβει το χάρισμα της θαυματουργίας και γι’ αυτό δίκαια θεωρείται από τους πιστούς: προστάτης των πτωχών και των θλιβομένων, λιμάνι που προστατεύει από τους κινδύνους της αλμυρής και τρικυμισμένης θάλασσας του βίου τούτου, σωτηρία στις συμφορές, ποταμός δωρεών ανεξάντλητος, βρύση ευεργεσιών και πηγή Ιαμάτων αέναος. Από τα πάμπολλα θαύματά του αναφέρονται στην παρούσα εργασία ολίγα, ικανά όμως να εμπνεύσουν και να κινήσουν τα χείλη προς δοξολογίαν «…ίνα σε γεραίρω, και πόθω ανυμνώ και προσκυνώ και μεγαλύνω σου “Άγιε, έργα τα θεάρεστα».

Τα θαύματα αυτά, εξακριβωμένα, αποτελούν μια ζωντανή μαρτυρία, απέναντι στην όχι σπάνια τάση πολλών που θεωρούν ξεπερασμένη την έννοια του θαύματος, αλλά και μια προστασία σ’ όσους επιζητούν με επιπολαιότητα και απληστία ψεύτικα θαύματα.

Πιθανότατα προβληματίζουν κι εκείνα τα αλαζονικά και άθρησκα πνεύματα που στέκονται με την σκληρότητα του Φαραώ, χωρίς να περιμένουν τίποτα από έναν άγνωστο Θεό, αγνοώντας ότι «ουκ αδυνατήσει παρά τω θεώ παν ρήμα».

Το παρακάτω θαύμα περιγράφεται στην ασματική ακολουθία του 1897 από τον Ιερομόναχο Διονύσιο, ο όποιος υπήρξε αυτόπτης και αυτοπαθής μάλιστα μάρτυρας ως μαθητής της Ελληνικής Σχολής, η οποία ευρίσκετο παραπλεύρως του Ιερού Ναού του Αγίου Βασιλείου. Μεταφέρουμε αυτολεξεί τη μαρτυρία του:

«Κατά το 1862 έτος, ημέρα Σαββάτω, πρωίας έτι ούσης, και της αναιμάκτου θυσίας εκτελουμένης εν τω άνω ειρημένω Ιερώ Ναώ του εν αγίοις Πατρός ημών Βασιλείου, ευλαβής τις γυνή, διηγείτο ταις παρεστώσιν εν τω Ναώ γυναιξίν, ότι, χθες κατ’ όναρ, είδον τον “Άγιον Ιωάννην, εξελθόντα εκ της λάρνακος αυτού δρομαίον, και κρατούντα αμφοτέραις ταις χερσίν, την στέγην της Ελληνικής Σχολής, ήτις έμελλε να καταρρεύση. Ενώ δε ταύτα έλεγεν αύτη, αίφνης κρότος και θόρυβος ηκούσθη πολύς, και οι εκκλησιαζόμενοι πάντες παραυτίκα εξήλθον του Ναού, και είδον πράγματι, ότι ολόκληρος η στέγη της Σχολής κατέπεσε και επλάκωσε τους συνελθόντας τέως μαθητάς. Δραμόντες δε πάντες μετά θρήνων, και κλαυθμών, και ανεγείραντες ευθέως την καταπεσούσαν βαρείαν στέγην, εκβάλλουσι τους υπ’ αυτήν ταφέντας και καταπλακωθέντας υπέρ τους είκοσι μαθητάς, ζώντας, του θαύματος! και όλως υγιείς. Ερωτήσαντες δε τους μαθητάς, πως τούτο αυτοίς εγένετο και πως εσώθησαν εκ τοιούτου κινδύνου; Απεκρίθησαν ούτοι ότι, «αίφνης ακούσαντες τον σφοδρόν και βίαιον τρυγμόν των δοκών της στέγης και Ιδόντες τον επικείμενον ημίν κίνδυνον πάντες ως εκ συνθήματος και

ως υπ’ αοράτου χειρός οδηγούμενοι, κατήλθομεν εν στιγμή υπό τα θρανία, εν φόβω και τρόμω και εσχάτη απελπισία Αυθωρεί δ’ είτα, πεσούσης εν βοή της σκεπής εφ’ ημίν, οι μεν δοκοί της στέγης εστηρίχθησαν, μετά τοσαύτης ύλης, επί των αδυνάτων θρανίων, ημείς δε μείναντες υπό ταύτα, αβλαβείς όλως και απαθείς, παρά προσδοκίαν, διεφυλάχθημεν». Και ούτω χάριτι Θεού, και αοράτω επιστασία του Οσίου Πατρός ημών Ιωάννου, εσώθησαν τότε τόσα αθώα πλάσματα, άτινα μετά ταύτα ανδρωθέντα, ωφέλη σαν πολυειδώς και ωφελούσιν έτι, την τε ειρημένην Σχολήν και σύμπασαν την ημετέρα πατρίδα».

• Στην Ιερά Μονή Οσίου Δαυίδ του Γέροντος, στις Ροβιές Ευβοίας, εμόνασε ο κατά το έτος 1991 εκδημήσας προς Κύριον, αείμνηστος γέροντας και ηγούμενός της, Αρχιμανδρίτης Ιάκωβος Τσαλίκης. Πρόκειται περί εξαίρετης πνευματικής φυσιογνωμίας, καταξιωμένης στη συνείδηση του εκκλησιαστικού πληρώματος.

Εκείνος, λοιπόν, ο μακαριστός πατήρ, σε κάποια φάση κρίσιμη της ζωής του είδε θαύμα του Οσίου, το οποίο με ευγνωμοσύνη διηγείτο πάντοτε, προς δόξαν Θεού.

Οι πατέρες της Ιεράς Μονής το περιγράφουν με ακρίβεια και πιστότητα στο βιβλίο που εξέδωσαν προς τιμήν του. Διηγείται ο Γέροντας: «Εμένα που ποτέ άνθρωπος δε με είδε γυμνό, εκτός από τη μητέρα μου, όταν ήμουν παιδάκι, παραχώρησε ο Θεός να με δουν οι γιατροί και οι νοσοκόμοι και να με χειρουργήσουν επανειλημμένως. Δεν ήθελα κατ’ αρχάς να πάω σε γιατρό, θεωρώντας ότι είναι ντροπή να δουν το σώμα μου, σώμα Ιερέως.

Ο Γέροντάς μου πατήρ Νικόδημος, μου είπε κάποια φορά:

– Πήγαινε, παιδί μου, στο γιατρό, γιατί ο Θεός θα παραχωρήσει να πέσεις σε σοβαρή πάθηση, γιατί έχεις υπερηφάνεια και δε θέλεις να εξεταστείς.
– Γέροντα, του είπα, τι εστί υπερηφάνεια; Εγώ ντρέπομαι να ξεγυμνωθώ. “Όταν όμως κάποτε με έπιασαν δυνατοί πόνοι και αβάσταχτοι, με το ζώο με κατεβάσανε στη Λίμνη και μετά με έβαλαν στο Νοσοκομείο της Χαλκίδας. Εκεί με εξέτασε ο χειρουργός και είπε επειγόντως να χειρουργηθώ. Ενώ λοιπόν υπέφερα και βρισκόμουν σε βαριά κατάσταση, παρακάλεσα τον “Άγιο Δαβίδ λέγοντας: «”Άγιε μου Δαβίδ, σε παρακαλώ γρήγορα, σε δέκα λεπτά, να είσαι εδώ, να με βοηθήσεις. Καθώς θα έρχεσαι πέρασε από το Προκόπι πάρε μαζί σου και τον “Άγιο Ιωάννη το Ρώσο και ελάτε να με βοηθήσετε τώρα που κινδυνεύω». Αυτά νοερώς προσευχήθηκα. Δεν πέρασαν λίγα λεπτά, ανοίγει η πόρτα και βλέπω να μπαίνει μέσα ένας Γέροντας ασπρογένειος με πατερίτσα στο χέρι, συνοδευόμενος από έναν νεώτερο ως τριάντα χρονών με ράσο. Με πλησίασαν και με χαιρέτησαν.
-Τι κάνεις, πάτερ Ιάκωβε ; Μας γνωρίζεις ποιοι είμαστε;
-Τι να κάνω πατέρες μου, υποφέρω. Δε σας γνωρίζω. Ποιοι είστε;

-Εγώ είμαι ο Γέρων Δαβίδ και από εδώ ο Ιωάννης ο Ομολογητής, είπε, απευθυνόμενος στο νεώτερο, ο όποιος συγκατένευσε κι έκανε υπόκλιση στον "Άγιο Δαβίδ, ως γεροντότερο και Ιερέα. Μη φοβάσαι, μου είπε ο "Όσιος Δαβίδ, ήρθαμε να σε βοηθήσουμε.

Είδα έλεγε ο Γέροντας- το μέτωπο του αγίου Δαβίδ ότι ήταν ιδρωμένο· τόσο γρήγορα ήρθε ο "Άγιος να με βοηθήσει! Γυρίζω τότε και λέω στο Γέροντά μου, τον πατέρα Νικόδημο, που ήταν δίπλα μου:

-Γέροντα, εδώ είναι ο Άγιος Δαβίδ και ο Άγιος 'Ιωάννης ό Ρώσος.

Σκύβει ο Γέροντάς μου στο αυτί και μου λέει:
-Τι είναι αυτά που λες, χάζεψες; Ποιος Άγιος Δαβίδ μου λες; Μη λες τέτοια πράγματα να μην ακούσουν οι γύρω μας και πουν ότι ο πατήρ Ιάκωβος τάχασε. "Όταν άκουσα το Γέροντά μου να μου λέει αυτά κατάλαβα ότι δεν έβλεπε τίποτε και σώπασα. Στη συνέχεια καθώς με πήγαιναν στο χειρουργείο είδα τον "Άγιο Δαβίδ ν' ανοίγει την πόρτα του χειρουργείου με το ραβδί του και να μπαίνει μέσα μαζί με τον "Άγιο Ιωάννη το Ρώσο. Τους είδα να στέκονται κοντά μου στο χειρουργικό τραπέζι. Με τη νάρκωση δεν κατάλαβα τίποτα γιατί κοιμήθηκα. Ο χειρουργός αντιμετώπισε δύσκολη κατάσταση, γιατί χρειάστηκε να μου κάνει τρείς εγχειρήσεις μαζί. Για τη σκωληκοειδίτιδα που είχε σπάσει, για βουβονοκοίλη και σε κάποια άλλα σημεία του σώματός μου χαμηλά. Έτσι με τη βοήθεια των Αγίων και τις φιλότιμες προσπάθειες του καλού χειρουργού σώθηκα. Έλεγα έκτοτε συχνά, πολύ καλός ο χειρουργός· μ' έσωσε. Όμως, εκ του θαύματος, είδα τον Άγιο Ιωάννη το Ρώσο που μου είπε:

– Σ' ακούω να λες, Πάτερ μου, όλο για το χειρουργό ότι είναι καλός γιατρός και καλός άνθρωπος. Όσο καλός γιατρός κι αν είναι, το λεπίδι του δεν μπορούσε να σε θεραπεύσει. Εγώ, ο Όσιος Ιωάννης ο Ρώσος, διετάχθην με τον Άγιο Δαβίδ να σε θεραπεύσω. Ήταν σήμερα να φύγεις, άλλ' εγώ σε άφησα για την αύριο. Έτσι μ' αυτήν την παράταση ζω ακόμη, έλεγε ο Γέροντας, γι' αυτή την αύριο που είπε ο Άγιος».

• Στο περιοδικό «Σύναξη» δημοσιεύονται το 1982 άλλα θαύματα του Αγίου, τα οποία αφηγήθηκε ο Ιερεύς του Ι. Προσκυνήματος π. Ιωάννης Βερνέζος, με βάση κείμενα τα οποία κατέγραψαν και υπέγραψαν οι ιαθέντες, στο βιβλίο θαυμάτων του Ιερού Προσκυνήματος. «Μια μητέρα ελληνίδα έφερε στον κόσμο ένα παιδάκι με μια τρομερή αρρώστια που θα πρέπει να ονομάζεται ακρομεγαλία. Μεγαλώνουν οι σάρκες χωρίς να μεγαλώνουν τα οστά. Η επιστήμη λέει πως λίγα χρόνια ζει ο άνθρωπος μ' αυτή την τρομερή πάθηση και είναι σαν μια άμορφη μάζα. Η μητέρα αγωνίστηκε εδώ στην Ελλάδα και της υπέδειξαν να πάει στο Παρίσι, σ' ένα

Ινστιτούτο υγείας του παιδιού για να γίνει σχετική έρευνα. Εκεί της είπαν οι Γάλλοι γιατροί πως είναι στις τελευταίες του μέρες το παιδάκι της και ότι πρόκειται να πεθάνει και μάλιστα πως ο θάνατος συμβαίνει με πολύ υψηλό πυρετό. Και πραγματικά, τις μέρες εκείνες παρουσιάστηκε ο υψηλός αυτός πυρετός γύρω στα 41, χωρίς να πέφτει με τίποτα. Η μάνα μόλις το βλέπει έτσι, αρπάζει στην αγκαλιά της το παιδάκι, βγαίνει από το νοσοκομείο και πηγαίνει σ' ένα μοναστήρι, ορθόδοξο ρωσικό. Πηγαίνει κατ' ευθείαν στην εικόνα της Παναγίας και με κλάματα αρχίζει να της λέει: Εσύ μάνα, μάνα του Κυρίου, που γνωρίζεις από πόνο, σε ικετεύω ή να γίνει καλά το παιδί μου ή ας το αναπαύσεις εσύ.

Κάποιος Ρώσος πού ήξερε λίγα ελληνικά, ακούει τα παρακάλια της. Την πλησιάζει, βλέπει το παιδάκι της σ' αυτή την τρομερή κατάσταση και της λέει: Εκεί στην Ελλάδα έχετε έναν πατριώτη μας πολύ θαυματουργό, τον Άγιο Ιωάννη το Ρώσο. Δεν ξέρω αν πήγες, αλλά πρέπει να πας να τον παρακαλέσεις θερμά. Είναι μεγάλος προστάτης των αρρώστων στην εποχή μας. Έχω μαζί μου την εικόνα του, και θα σταυρώσω το παιδάκι σου με την εικόνα του αυτή και πίστεψε και συ ότι πάνω από την επιστήμη και τους γιατρούς είναι ο Θεός και οι άγιοί του. Βγάζει την εικόνα και ακριβώς την ώρα που την ακουμπά στο μέτωπο του παιδιού, εκείνο σπαρταρά σαν το ψάρι. Κρύος ιδρώτας λούζει ολόκληρο το σώμα του, μουσκεύεται κυριολεκτικά και η μάνα σκύβει να φιλήσει το παιδάκι της από την παρόρμηση να δει αν καίει (απ' τον πυρετό). Το παιδί είναι τελείως δροσερό.

Αρχίζει να κλαίει η μάνα, μαζεύονται και άλλοι μοναχοί και επισκέπτες, παρακαλεί το βράδυ να γίνει μια αγρυπνία για την υγεία του παιδιού. Γίνεται ή αγρυπνία και το παιδί είναι όλη την νύχτα απύρετο. Το πρωί, μετά την αγρυπνία, ξαναγυρίζει στο νοσοκομείο το παιδάκι χωρίς πυρετό. Οι γάλλοι γιατροί λένε έκτακτο επιστημονικό γεγονός, συνεχίζουν την παρακολούθηση και σε τρεις μήνες οι ακτινογραφίες έδειξαν πως τα οστά του παιδιού άρχισαν να μεγαλώνουν κανονικά και μόλις το παιδί περπάτησε η μητέρα το πήρε και ήλθαν στο Προκόπι. Σήμερα το καμαρώνει που πηγαίνει με τα πόδια στο σχολείο και γυρνά το μεσημέρι στο σπίτι, όπως χαρακτηριστικά μας είπε η ίδια. Είναι όπως θέλει ο Θεός. Δεν του παρουσιάστηκε κανένα πρόβλημα και είναι φυσιολογικός άνθρωπος».

• Ένα από τα πιο συγκινητικά θαύματα είναι μ' ένα παιδάκι στην Ιστιαία.

Δεν ξέρω, αλλά φαίνεται ότι ο Άγιος Ιωάννης έχει ιδιαίτερη αδυναμία στα μικρά παιδιά. Έχει κάνει πάρα πολλά θαύματα σε παιδιά. Το παιδάκι γεννήθηκε πάλι με μια τρομερή αναπηρία. Τα πόδια του ήταν γυρισμένα και κολλημένα στις πλάτες του. Οι ωμοπλάτες του παιδιού και τα πόδια ήταν ένα, μία σάρκα. Η επιστήμη με αλλεπάλληλες επεμβάσεις αποκόλλησε τα πόδια, τα έφερε στην ευθεία, αλλά είπαν στους γονείς, μετά από προσπάθειες 3-4 χρόνων, ότι το παιδάκι δε θα περπατήσει,

γιατί από τη μέση και κάτω είναι παράλυτο, δεν υπάρχουν νευρώσεις για να συσφίγγουν το παιδί και να το κρατούν όρθιο.

Οι γονείς πήραν το παιδί και γύρισαν στην Ισταία. Άφησαν το παράλυτο παιδάκι στο κρεβάτι, η μητέρα του βγήκε έξω και ο πατέρας του πήγε και στάθηκε μπροστά στο κρεβάτι του παιδιού, το κοίταξε, άρχισε να κλαίει και θυμήθηκε τον Άγιο Ιωάννη, λέγοντας: «Άγιε μου Γιάννη, δεν θα μπορέσω σαν πατέρας να σηκώσω αυτό το σταυρό σ' όλη μου τη ζωή. Σε ικετεύω να μου πάρεις το σταυρό κάνοντας καλά το παιδί μου. Δεν έχω να φέρω στη χάρη σου τίποτε. Δεν μου έχει μείνει τίποτε άλλο παρά ένα αρνάκι που το βλέπω τώρα εδώ στον κήπο του περιβολιού. Αυτό θα σου φέρω για τάμα, για δώρο στη χάρη σου.»

Κίνησαν με τα πόδια από την Ιστιαία πατέρας και μάνα, δυόμισυ μέρες και νύχτες δρόμο, πότε ο ένας στον ώμο το παιδί, πότε ο άλλος το αρνί. Έφτασαν στον Άγιο Γιάννη κλαίγοντας, έγινε παράκληση μπροστά στο ιερό λείψανο του Αγίου. Είχαν αφήσει το παιδάκι μπροστά στη λάρνακα, παράλυτο όπως ήταν, ξαπλωμένο. Και το αρνάκι το είχαν δέσει μαζί του, εκεί στον Άγιο κοντά. Τη λάρνακα δεν την ανοίξαμε. Παρακολουθήσαμε το γεγονός. Το βράδυ οι γονείς δεν ήθελαν να πάνε να κοιμηθούν σε σπίτι ή σε ξενοδοχείο παρά ήρθαν απ'έξω από την κλειδωμένη πόρτα της Εκκλησίας.

Περασμένα μεσάνυχτα, πάλι ο πατέρας, αυτός που είχε ζητήσει τη θεραπεία του παιδιού από τον Άγιο, κάτι κατάλαβε και σκούντησε το παιδάκι και το φώναξε με το όνομά του.

Ξυπνάει ή γυναίκα του και του λέει:

– Αναστάση, τι ώρα είναι; Γιατί ξυπνάς το παιδί; Τι το θέλεις;
– Σήκω, γυναίκα, κι ο Άγιος έχει κάνει το θαύμα του. Σήκω παιδάκι μου εκεί στην άκρη κοντά στον νάρθηκα ήταν ένα κανάτι με νερό κι ένα κύπελο.
– Σήκω, παιδάκι μου, να μου ρίξεις λίγο νερό, λέει ο πατέρας στο παιδί, για να δει το θαύμα. Και το παιδάκι σηκώνεται όρθιο κι αρχίζει να κάνει τα πρώτα βήματα της ζωής του. Δεν το άντεξαν οι γονείς κι αρχίζουν να φωνάζουν με δυνατές φωνές μέσα στη νύχτα. Μαζεύεται όλο το χωριό κι αρχίζουν να παρακολουθούν τις κινήσεις του παιδιού. Τώρα είναι πια παληκάρι. Γύρω στα 15 με 17 χρόνια έχουν περάσει. Ένα παληκάρι που κάθε χρόνο, με το ίδιο πάντα τάμα, ένα αρνάκι ζωντανό στην αγκαλιά του, πλησιάζει τον Άγιο, του αφήνει το αρνάκι εκεί μπροστά όπως θυμάται από την πρώτη φορά, ασπάζεται πολλές φορές το ιερό λείψανο και πηγαίνει πάλι στον τόπο του.»

• Ένα μπαστούνι!

Αν έρθετε στο προσκύνημα του Οσίου Ιωάννου του Ρώσου, θα δείτε ένα απλό και φτωχό δώρο.Ένα μπαστούνι! Κρέμεται σαν λάφυρο στο προσκυνητάρι, μπροστά στον Όσιο. Το μπαστούνι είναι της γιαγιάς Μαρίας Σιάκα από το Φρέναρο της Αμμοχώστου Κύπρου, που δεκαοκτώ χρόνια ήταν καμπουριασμένη και το πρόσωπό της απείχε λίγο από τη γη. Στις 11 Αυγούστου 1978 την έφεραν οι δικοί της με άλλους εκατό Κυπρίους στον όσιο Ιωάννη. Την σήκωσαν στα χέρια για να προσκυνήσει το ιερό λείψανο. Κοιτάζει η πονεμένη γιαγιά το μακάριο ολόσωμο σκήνωμα και κλαίει ζητώντας για τα πονεμένα γηρατειά λίγη θεϊκή βοήθεια. Είδε ο Άγιος του Θεού το μεγαλείο της ψυχής της, είδε τον πόνο της, αλλά και την πίστη της. Μπροστά στα μάτια όλων, σαν ένα αόρατο χέρι, άρπαξε με τεράστια δύναμη τους ώμους της και αργά άρχισε να της ξεδιπλώνει το σώμα! Τρίζει η σπονδυλική στήλη και παίρνει την πρώτη της θέση! Η γιαγιά είναι όρθια! Οι συγχωριανοί της κλαίνε. Οι καμπάνες της Εκκλησίας σημαίνουν. Γίνεται ευχαριστήρια παράκληση απ’ όλους τους Κυπρίους. Δεν συγκρατούν τα δάκρυά τους. Όποιος έχει τύχει να βρεθεί την ώρα που γίνεται ένα θαύμα μπορεί να καταλάβει ετούτες τις γραμμές. Στο τέλος ακούγεται ή φωνή της γιαγιάς: “ίντα να σου δώσω παλλικάρι μου, Άγιέ μου, είμαι φτωχιάν, θα σου δώσω το μπαστούνι μου, ότι ε μου χρειάζεται μέχριν να πεθάνω!”

Μπαστούνι

Και οι εφημερίδες της Λευκωσίας: «Η Μαρία Σιάκα μετά από το προσκύνημα στην Ελλάδα στον Όσιο Ιωάννη τον Ρώσο, μπορεί και βλέπει τους συγχωριανούς της στο πρόσωπο γιατί κυρτωμένη επί δύο σχεδόν δεκαετίες σερνόταν και έβλεπε τη γη. Χάρι στο θαύμα του Αγίου ανορθώθηκε και είναι τελείως καλά».

Στην Εφημερίδα «ΠΑΝΕΥΒΟΪΚΟ ΒΗΜΑ» της 24/8/1978 δημοσιεύεται ή παρακάτω επιστολή – ομολογία της Θεραπευμένης:

Όπως βεβαιώνει η ίδια ΜΙΑ ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΗ ΚΥΠΡΙΑ ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΚΕ ΤΕΛΕΙΩΣ Μόλις προσκύνησε το σκήνωμα του Οσίου Ιωάννου του Ρώσσου”

ΘΑΥΜΑ επί ασθενούς γυναικός από την Κύπρο, έγινε στον ι. ν. του Οσίου Ιωάννου του Ρώσσου. Και μάλιστα με άμεση θεραπεία της ευσεβούς προσκυνήτριας κ. Μαρικούς Π. Σιάκα, την 11η Αυγούστου 1978. Με επιστολή της, η ίδια η δεχθείσα την θαυματουργική χάρη περιγράφει το γεγονός ως εξής:

«Ονομάζομαι Μαρικού Παναγή Σιάκα, κατάγομαι από το Φρέναρο Αμμοχώστου, ετών 73. Υπέφερα από κίρτωση της σπονδυλικής στήλης 15 περίπου χρόνια. Οι

γιατροί με είχαν απελπίσει. Αποφάσισα να επισκεφθώ με άλλους Κυπρίους τον Όσιο και Θαυματουργό Άγιο Ιωάννη τον Ρώσσο. Είχα γίνει ένα «ύψιλον» από την ασθένεια. Με πολλά δάκρυα προσκύνησα και παρακάλεσα τον Άγιο να με θεραπεύση. Φόρεσα και την ζώνη του Αγίου. Κατεβαίνοντας τα σκαλοπάτια ένοιωσα ένα κρύο ιδρώτα να περιλούη το κορμί μου. Μια τρεμούλα και σαν κάποιο αόρατο χέρι να μου βάζη μια σανίδα στο κορμί μου, σαν υποστήλωμα. Ανορθώθηκα αμέσως. Και είπα στο σύζυγό μου ότι έγινα καλά. Ότι δεν έχω τίποτα! Πέταξα αμέσως το ραβδί, το Οποίο δεν είχα αποχωριστή 15 ολόκληρα χρόνια. Δοξάζω τον Θεό και τον Άγιο Ιωάννη για το μεγάλο θαύμα που έκανε.

ΜΑΡΙΑ Π. ΣΙΑΚΑ
Φρέναρος – 'Άμμοχώστου Κύπρου».

• Φανέρωση του Οσίου στο Βασιλικό Χαλκίδας

Στις 4 Σεπτεμβρίου του 1965 αποτυπώθηκε η μορφή του Αγίου, όπως ακριβώς είναι στο Ιερό Λείψανο, επί του τοίχου, σε οικισμό, ο οποίος βρισκόταν στον αύλειο χώρο της οικίας του Αναστάσιου Στυλιανού Παπαφράγκα.

Σύντομα το θαύμα ξεπέρασε τα στενά τοπικά όρια της μικρής κωμόπολης, καθώς οι Αθηναϊκές εφημερίδες βοήθησαν στη διάδοση του.

Να πως το περιγράφει η «ΒΡΑΔΥΝΗ» στίς 17/9/65:

ΘΑΥΜΑ η ΦΑΝΤΑΣΙΑ;

Περίεργον φαινόμενον στην Εύβοια (17-9-1965)

Η κεφαλή του Αγίου Ιωάννου του Ρώσσου απετυπώθη εις τον τοίχον μιας οικίας και θρησκευτικόν δέος κατέχει τους κατοίκους, οι όποιοι αδυνατούν να ερμηνεύσουν το παράδοξον αυτό φαινόμενον. Η αγία μορφή ενεφανίσθη για πρώτη φορά πριν πέντε περίπου ημέρες εις την οικίαν του Αναστασίου Παπαφράγκα ετών 54, γεωργού, και η πρώτη που την αντελήφθη ήταν η θυγατέρα του Στέλλα, η οποία ησχολείτο με το άσπρισμα του δωματίου.

«Είδα ένα κεφάλι στον τοίχο, είπε έντρομη καθώς εξήλθε από την οικία της, είχε όμως λεπτά χαρακτηριστικά κι' ένα χαμόγελο στοργικό». Έτρεξαν αμέσως ο πατέρας της κι' ο αδελφός της, έσπευσαν και οι γείτονες, οι οποίοι ανεγνώρισαν την κεφαλήν του Αγίου Ιωάννου του Ρώσσου.

Σταυροκοπήθηκαν οι χωρικοί, συνεταράχθη η κωμόπολη και ειδοποιήθηκαν αμέσως και ο εφημέριος Παπα-Δημήτρης και ο Αστυνομικός Σταθμάρχης, οι όποιοι ανέφεραν τούτο, ο μεν ιερεύς εις τον Μητροπολίτην Χαλκίδος κ.κ. Γρηγόριο, ο δε

Σταθμάρχης εις τον Διοικητήν Χωροφυλακής Αντισυνταγματάρχην Παναγιωτόπουλον. Μετέβησαν αμέσως εις την κωμόπολιν ο πρωτοσύγκελλος της Μητροπόλεως και ο διοικητής της Χωροφυλακής, οι οποίοι, ως εδήλωσαν, είδαν την κεφαλήν του Αγίου Ιωάννου εις τον τοίχον, χωρίς όμως να εκφέρουν καμμίαν γνώμην.

Εν τω μεταξύ το δωμάτιον αυτό του χωρικού έχει μεταβληθεί εις τόπον προσκυνήματος, όπου συρρέουν οι κάτοικοι από τα γύρω χωριά. Πολλοί δε αφήνουν και χρήματα τα οποία μερίμνη επιτροπής που εσχηματίσθη υπό την προεδρίαν του ιερέως, κατατίθενται εις την εκκλησίαν του χωρίου.

Εγνώσθη ότι ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χαλκίδος κ.κ. Γρηγόριος θα επισκεφθή την οικίαν, δια να διαπιστώση και ο ίδιος το φαινόμενον, εδήλωσε δε σχετικώς ότι:
«Τέτοια φαινόμενα υπάρχουν. Τίποτε δεν μπορούμε να διαψεύσουμε. Όλα είναι δυνατά και ο κόσμος πιστεύει. Από ιδικής μου πλευράς εφρόντισα να αποφευχθή η εκμετάλλευσις. Το μόνο που θα επιτρέψω είναι να κτισθή εκεί ένα μικρό εκκλησάκι».

Σε ανάμνηση του θαύματος, στις 4 Σεπτεμβρίου 1966 θεμελιώθηκε, σε οικόπεδο το οποίο ευρίσκεται παραπλεύρως της οικίας, Ιερός Ναός προς τιμήν του Οσίου Ιωάννου, ο όποιος εγκαινιάσθηκε από τον Μητροπολίτη Χαλκίδος Χρυσόστομο Α’, την Κυριακή 8 ‘Οκτωβρίου 1978, και στη συνέχεια έγινε ο ενοριακός Ιερός Ναός της δεύτερης ομώνυμης ενορίας του Βασιλικού Χαλκίδος.

Ο Ιερός Ναός πανηγυρίζει στις 27 Μαΐου, αλλά και την πρώτη Κυριακή εκάστου Σεπτεμβρίου, επέτειο της αγιοφανείας, με συμμετοχή χιλιάδων πιστών.

• Ο Μητροπολίτης Χαλκίδος Χρυσόστομος Α’, με την υπ’ αριθμ. πρωτ. 1609/17-11-1978 εγκύκλιο του προς τους αιδεσιμωτάτους Εφημερίους και τους ευσεβείς Χριστιανούς της Ιεράς Μητροπόλεως κοινοποιεί δύο ακόμη θαύματα του Οσίου.

1)«…Τον περασμένο χειμώνα ένα ελληνικό πλοίο στην Βόρειο θάλασσα φορτωμένο πηγαίνει για λιμάνι των Κάτω Χωρών. Στη μέση του πελάγους πέφτουν σε φοβερό κυκλώνα. Το ραντάρ δεν λειτουργεί. Το πλοίο από στιγμή σε στιγμή καταποντίζεται. Ο κυβερνήτης έμπειρος ναυτικός βλέπει, ότι πράγματι δεν υπάρχει ελπίδα σωτηρίας. Κάποιος του είχε πει ότι υπάρχει ένας ολόσωμος Άγιος, Όσιος Ιωάννης Ρώσσος είναι το όνομά του, που ό,τι του ζητήσεις με πίστη σου το κάνει. Το θυμήθηκε αυτό ο κυβερνήτης και μέσα στη λαίλαπα της καταστροφής προσεύχεται στον άγνωστο του Άγιο Ιωάννη και του λέγει: «Μεγάλε Άγιε του Θεού, που δεν σε έχω γνωρίσει, προσεύχομαι απόψε σ’ εσένα, όχι για να σώσεις τον

εαυτό μου που είμαι πλοίαρχος, όχι για το πλοίο που στοιχίζει εκατομμύρια, αλλά προσεύχομαι γι’ αυτούς τους πονεμένους ναυτικούς πού ξενιτεύτηκαν, για να ζήσουν τις φτωχές τους οικογένειες και αυτή τη στιγμή πνίγονται. Έλα Άγιε του Θεού και κράτησε αυτό το πλοίο για να μη χαθεί στα έγκατα του πελάγους».

Αρχίζει να ξημερώνει. Το πλοίο με το πρώτο φως της ημέρας βρίσκεται μέσα στο λιμάνι που ήθελε να πάει, πλευρισμένο στην προκυμαία σαν κάποιος έμπειρος πλοηγός να το είχε οδηγήσει με επιδεξιότητα εκεί. Ο πλοίαρχος που είδε ότι και με τις καλύτερες συνθήκες δεν θα μπορούσε να φτάσει το πλοίο εκεί καταλαμβάνεται από δέος. Τηλεφωνεί στην πλοιοκτήτρια εταιρία στον Πειραιά, ότι αδυνατεί να παραμείνει στην εργασία του. Αλλοιωμένος από την θεία εμπειρία, με αεροπλάνο φθάνει στην Ελλάδα και ταπεινός προσκυνητής γονατίζει μπροστά στο πανσεβάσμιο σκεύος του Αγίου Πνεύματος, το Ιερό Λείψανο του Οσίου. Ζει την αλήθεια του Θεού που δεν υπάρχουν λόγια να μας την εκφράσει. Ανοίγει την καρδιά του και προσφέρει στον Όσιο Ιωάννη υλικά δώρα αξίας δύο εκατοντάδων χιλιάδων, ένα αρτοφόριο, ένα Άγιο Ποτήριο, ένα Ιερό Ευαγγέλιο, ένα Σταυρό ευλογίας και ένα θυμιατό, για να είναι μάρτυρες αυτής της Θείας μετοχής που έζησε».

2)«Στις 14-10-1978 η νεαρή κυρία Φρειδερίκη Γεωργίου, κάτοικος Αγίας Βαρβάρας Αιγάλεω, οδός Ρόδου 24, που βρίσκεται δύο χρόνια με παραλυσία και με φοβερούς πόνους στο κεφάλι και με την απελπιστική διάγνωση των καθηγητών, ότι η αρρώστεια της είναι αγιάτρευτη, αφού έμαθε ότι ο Όσιος εθεράπευσε και την επί μία 15ετία συγκύπτουσα από την Κύπρο, παρεκάλεσε θερμά τον Όσιο Ιωάννη και το Σάββατο αυτό (14-10-1978) στις 5 το πρωί μία ανεπανάληπτη αγιοφάνεια σφραγίζει την ζωή της. Βρίσκεται μπροστά της σαν σε όραμα η μορφή του Οσίου Ιωάννου, που ανοίγοντας τα Άγιά του χέρια της λέγει: «Έλα να σε κάμω καλά». Οι φοβεροί πόνοι από το κεφάλι της εξαφανίστηκαν. Η παραλυσία έφυγε από το σώμα της. Με κλάματα και γεμάτη χαρά σηκώνεται, αγκαλιάζει τους γονείς της, φωνάζουν τους συγγενείς και μετά από τρεις ώρες έφτασαν όλοι ταπεινοί προσκυνηταί, εδώ στον Όσιο Ιωάννη. «Τοις Αγίοις τοις εν τη γη Αυτού εθαυμάστωσεν ο Κύριος”.

Και ο Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης τελειώνει προτρεπτικά τη γνωστοποίηση των θαυμασίων της πίστεως: «Θαυμάστε το μεγαλείο της πίστεώς μας αδελφοί. Γι’αυτό στρέψατε και σεις τις προσευχές σας και τις ελπίδες σας στην Ιερή του Λάρνακα που περιέχει το Ιερό του Λείψανο, το οποίο η Χάρις του Θεού διατηρεί ακέραιο και αφήστε την ψυχή, την καρδιά και το σώμα σας στην ιδιαίτερη και ευλογημένη φροντίδα του Θεού και του Αγίου Του.

Και τότε και μόνον τότε θα νοιώσετε και σεις πως ο Θεός εργάζεται τη σωτηρία

μας δια των Αγίων Του, με αγάπη και συμπόνοια όπως και στα παραπάνω αληθινά, αναντίρρητα και συνταρακτικά γεγονότα.

Και τότε θα δώσετε και σεις μαζί με κείνους δόξα στον Τριαδικό Θεό μας, του οποίου η Χάρη και το έλεος εύχομαι να είναι πάντοτε μαζί σας».

• Σε νέο θαύμα του Αγίου αναφέρεται ο πατήρ Π. Δημητράκος, με επιστολή του της 24ης Ιουνίου 2008, προς τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Χαλκίδος κ. Χρυσόστομο: «Σεβασμιώτατε Πάτερ & Δέσποτα, Ως παλαιός ριζαρείτης νυν δε ιερεύς και ακαδημαϊκός εις την Δυτικήν Αυστραλίαν απευθύνομαι εις Υμάς, καθότι είσθε ο μόνος εις του οποίου την πνευματικήν δικαιοδοσίαν ανήκει το προσκύνημα του Αγίου Ιωάννου του Ρώσου εν Προκοπίω Ευβοίας. Επιθυμώ να σας εξηγήσω εν συντομία τα κάτωθι: Η πρεσβυτέρα μου Σουζάνα Δημητράκου, ως υπεύθυνος εκπαιδευτικός εν Δυτική Αυστραλία και διευθύνουσα το πρόγραμμα ανταλλαγής ιεροσπουδαστών, υποψηφίων διά τον ιερόν κλήρον, μεταξύ του καθολικού κολλεγίου του Αγίου Καρόλου Δ.Α. και της Ριζαρείου Εκκλησιαστικής Σχολής, ευχαίς και προτροπαίς της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών με τας ευλογίας του αειμνήστου Αρχιεπισκόπου κυρού Χριστοδούλου, ευρέθη την 17ην Ιανουαρίου του 2007 με τους καθολικούς φοιτητάς διά προσκύνημα στο Προκόπιον Ευβοίας εις τον Άγιον Ιωάννην τον Ρώσον. Δύο ημέρας προηγουμένως είχεν καταθρυψαλιάσει τούς μεταταρσίους του δεξιού ποδός χωρίς να το γνωρίζη και προσήλθε εις την Θείαν Λειτουργίαν με φρικτούς πόνους θεωρούσα τους πόνους μυϊκούς, καθότι εν μικρό ατύχημα είχε προηγηθή δύο ημέρας προηγουμένως. Επεριπάτει επί 15 ολοκλήρους ημέρας εώς της 29ης Ιανουαρίου με σπασμένο πόδι, όπου ότε επανήλθεν εις Πέρθην Δυτικής Αυστραλίας εισήχθη αμέσως εις το νοσοκομείον όπου και εχρειάσθη 11 μήνες μετά την εγχείρησιν να θεραπευθή. Ουδείς ανελάμβανε την χειρουργικήν επέμβασιν εκ των καλυτέρων επιστημόνων, ίνα μη μειωθώσι ως ακαδημαϊκοί συνάδελφοι διά την αποτυχίαν την εις την σύζυγόν μου, την οποίαν και ανέμενον ως τετελεσμένην, (διά άκρωτηριασμόν).

Όμως ο γλυκύτατος Ιησούς επέτρεψεν πάντα ταύτα προς πνευματικήν ενδυνάμωσιν ημών. Η πίστις στην αγάπη του Κυρίου δι’ ημάς τους αχρείους και αμαρτωλούς, αι συνεχείς ικεσίαι προς τον Αγιόν μας και αι προσευχαί μας οδήγησαν εις την πολύμηνον αλλά τελείαν αποκατάστασιν του σχεδόν κατεστραμένου ποδιου, αφού εξήγαγον μετά από 11 μήνας όλα τα μέταλα, τα οποία είχαν τοποθετηθή αναμένοντας τον τελικόν ακρωτηριασμόν λόγω διαβήτου Β’ και απορρίψεως εκ του οργανισμού ξένου σώματος.

Η κατάσταση της πρεσβυτέρας ήτο οδυνηρά, χειροτέρα της πρώην υπουργού κας Γιανάκου, η οποία υπέφερε από τα ίδια προβλήματα υγείας. Μετά από αυτήν την ευλογημένην έκβασιν των πραγμάτων και διά πρεσβειών του Αγίου Ιωάννου σας

αποστέλλω, διά χειρών του διευθύνοντος το πρόγραμμα ανταλλαγής ιεροσπουδαστών της Ριζαρείου Σχολής κ.κ. Παναγιώτου Τσακίρη εκλεκτού φίλου, ευλαβέστατου Χριστιανού και ευλογημένου οικογενειάρχου και αδελφικού φίλου του αειμνήστου Αρχιεπισκόπου κυρού Χριστοδούλου, Πολύτιμον Σταυρόν κληρονομήσας από τον πνευματικόν μου πατέρα Μητροπολίτην Κορινθίας κυρόν Παντελεήμονα Καρανικόλα. Ο Βαρύτιμος από καθαρό ασήμι και χρυσόν επιστήθιος Σταυρός άνηκε εις τον επί Γερμανικής κατοχής Μητροπολίτην Ενόπλων Δυνάμεων της Ελλάδος κυρόν Παντελεήμονα Φωστίνη, Μητροπολίτην Χίου και πνευματικόν πατέρα του Γέροντός μου.

Σεβασμιώτατε Γέροντα,

Σας παρακαλώ εγώ ο ανάξιος, αυτόν τον πολύτιμον και Τίμιον του Κυρίου Σταυρόν, ο οποίος και ιστορικήν αξίαν έχει, όπως τοποθετηθή διά πάντα και λαμπρύνει το Ιερόν Λείψανο του Αγίου Ιωάννου του Ρώσου, ως ελαχίστη προσφορά της παθούσης οικογενείας μας, δια τας συνεχείς δεήσεις του Αγίου προς τον Κύριόν μας τον εν ουρανοίς ο Οποίος απέδειξεν το ακατόρθωτον των επιστημόνων ως κατορθωτόν διά τον Θεόν, ώστε οι θεράποντες ιατροί να απορούν εώς της σήμερον. Αι ακτινογραφίαι μαρτυρούν του θαύματος το αληθές. Ο κύριος Παναγιώτης Τσακίρης θα είναι εις την διάθεσίν σας την ώραν που θα θελήσετε μέχρι το τέλος της εβδομάδος διά να σας επιδώσει, το Τάμα της οικογενείας μας διά τον Άγιον, εις τας χείρας σας. Αρκεί να ειδοποιηθή μέσω του γραφείου σας ενώ ευρίσκεσθε εν Αθήναις όπου και κατοικεί…».

Πηγές: oir.gr, triklopodia.gr